#25-26 (359-360) | 25 червня 2013 р.

www.legalweekly.com.ua

Legal Weekl

Правовий тиждень

щотижнева інформаційно-правова газета

Ялтинський з'їзд конституціоналістів

20-22 червня 2013 р. *з нагоди 17-ї річниці Конституції України в м. Ялта (АРК) у колонній залі Ялтинського театру ім. А.П.Чехова відбулась міжнародна конференція* ***«Питання захисту прав людини і громадянина органами конституційної юрисдикції у сучасних умовах»****.*

Продовження на стор. 12

У нотарів побільшає повноважень

10 червня ц.р. у Києві відбулося засідання Ради Нотаріальної палати України у розширеному складі за участі уповноважених представників НПУ в Автономній Республіці Крим, областях, містах Києві та Севастополі і голови Інспекції з питань професійної відповідальності нотаріусів НПУ. У засіданні взяла участь директор Департаменту нотаріату, банкрутства та функціонування центрального засвідчувального органу Міністерства юстиції України **Катерина Чижмарь**.

Продовження на стор. 3

Неправомірний арешт коштів податковою службою

В судовій практиці трапляється, що за рішенням керівника органу ДПС арешт накладається на будь-яке майно боржника, у тому числі на його кошти.

стор. 5

Оманливі позначення

Про визнання недійсними свідоцтв на торговельні марки.

стор. 7

«Непаралельне» ставлення до паралельного імпорту в Україні

Паралельний імпорт товарів відбувається, коли імпортер без згоди власника прав на торговельну марку, якою позначені товари, ввозить їх з держав, де вони можуть продаватись за меншою ціною, ніж на внутрішньому ринку.

стор. 8

Отримання штрихового коду

Кожен український товаровиробник використовує штриховий код для продажу своєї продукції. Один із напрямів роботи спеціалістів з інтелектуальної власності – підготовка документів та отримання штрихових кодів.

стор. 10

Довіреність, видана юрособою іноземного права

Про особливості легітимації в судовому процесі.

стор. 11

Рішення Конституційного Суду України

Чи можуть вимоги до кандидата на посаду судді встановлюватись іншими нормативно-правовими актами, крім Конституції і законів України; чи є вичерпним перелік вимог до кандидата на посаду судді; чи є певні особисті чи морально-етичні якості кандидата на посаду судді підставою для усунення цієї особи від участі у доборі кандидатів на посаду судді.

стор. 13

ISSN 1998-4111

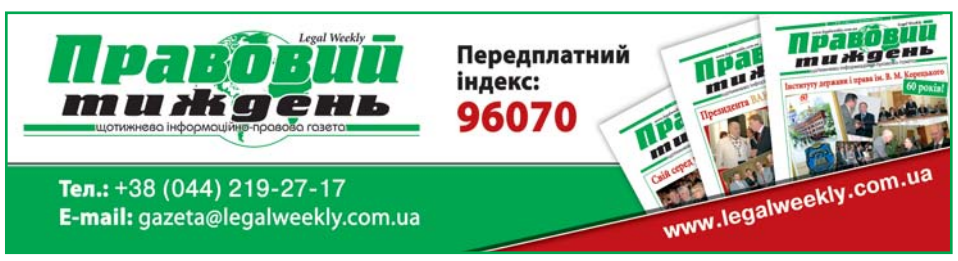

«Родзинка» номера:

Про дива податкової «еквілібристики»: зустрічна звірка

стор. 4

| ЮВІЛЕЙ |

17 червня відсвяткував свій 50-річний ювілей голова Всеукраїнської професійної спілки правників, голова Третейської палати України, Заслужений юрист України
Юрій МИХАЛЬСЬКИЙ

Шановний Юрію Анатолійовичу!
Прийміть слова глибокої вдячності за високий професіоналізм, активну участь у становленні та розвитку третейського судочинства, у житті адвокатського співтовариства та посиленні юридичного захисту наших громадян!

*Колектив газети **«Правовий тиждень»** від усього серця бажає Вам богатирського здоров'я, сил духовних і фізичних, вдачі, оптимізму та яскравих професійних перемог!*

Змінено порядок реєстрації арештованих ТЗ

Кабмін на засіданні 19 червня змінив порядок реєстрації транспортних засобів (ТЗ), що були арештовані державиконавцями та реалізовані через аукціон. Пропонується визначити, що акт державиконавця про проведений аукціон та постанова і акт про передачу майна стягувачу в рахунок погашення боргу є документами, що підтверджують правомірність придбання майна, а отже, є підставами для оформлення стягувачем права власності на майно.

Чинний Порядок держреєстрації №1388, затверджений постановою Кабміну від 07.09.1998 р., спричинив неоднозначність практики реєстрації ТЗ, що були арештовані державиконавцем та реалізовані на аукціоні. Даний Порядок визначає перелік документів, що підтверджують правомірність придбання ТЗ. Проте вказаний перелік не визначає документів, виданих органом ДВС, такими, що підтверджують правомірність придбання ТЗ та є підставою для реєстрації ТЗ. Отже, зміни до Порядку дозволять здійснювати реєстрацію права власності на ТЗ на підставі акта державиконавця про проведений аукціон, постанови і акта про передачу майна стягувачу в рахунок погашення боргу

Кадрові ротації у ВГСУ

14 червня ц.р. у ВГСУ відбулось чергове засідання Ради суддів господарських судів. На ньому було прийнято рішення щодо обрання головою Ради суддів **Артура Ємельянова**, заступником голови – **Юрія Власова**. Рада суддів також ухвалила рішення про внесення подання до ВРЮ щодо призначення **Віталія Усатого** на посаду заступника голови Господарського суду Харківської області

Зустрічають по офісу...

Нещодавно юридична компанія «Алексєєв, Боярчуков та Партнери» переїхала в новий офіс, який знаходиться на одній з центральних вулиць столиці за адресою: м. Київ, вул. Шота Руставелі, 11. Як повідомляють у самій компанії, переїзд пов'язаний зі збільшенням клієнтської бази, відкриттям нових практик і розширенням колективу компанії.

11 червня ц.р. ЮК «Алексєєв, Боярчуков і Партнери» зорганізувала урочистий прийом безпосередньо на новому місці її роботи, куди відсвяткувати знаменну подію запросили колег, клієнтів та журналістів.

Керуючі партнери компанії **Сергій Алексєєв** і **Сергій Боярчуков** наголосили на знаковості цієї події для всього колективу. «Це для нас дуже важлива подія – як реалізація складного проекту або залучення нового клієнта. Задум змінити офіс з'явився давно, але з різних причин ми ніяк не могли зважитися на цей крок: не вистачало часу, не могли

знайти консенсус між собою», – зазначив пан Алексєєв. Сергій Боярчуков, у свою чергу, вказав на причини переїзду компанії: «Старий офіс сковував наш розвиток, оскільки можливості розширення колективу були обмежені. Відкриття нового офісу сприятиме подальшому розвитку компанії». Тепер ЮК «Алексєєв, Боярчуков і Партнери» розміщується в новому просторому приміщенні, де є можливість розширюватися і розвиватися.

На питання, яке місце займає офіс в бізнесі юридичної компанії, Сергій Боярчуков відповів: «Ключове! Офіс – як одежа. Зустрічають по одягу, а проводжають по розуму. Офіс має бути таким, щоб ти виглядав як людина, одягнена зі смаком».

За інформацією юркомпанії, інтер'єр її нового офісу розробляли приватні дизайнери. З моменту підготовки дизайн-проекту до завершення ремонту пройшло всього три місяці.

Гостей заходу чекало багато сюрпризів, зокрема, виступи мімів, фокусників, а також класична музика у виконанні струнного колективу. Несподіванкою для більшості гостей стала поява на відкритті відомого боксера і політика **Віталія Кличка**, який також прийшов привітати партнерів компанії з переїздом. Як стало відомо, один з керуючих партнерів компанії Сергій Алексєєв є президентом фан-клубу братів Кличків і давно товаришує зі спортсменами

Процесуальні важелі нового КПК

Нещодавно за ініціативою комітету з кримінального права та процесу ВГО «Асоціація адвокатів України», очолюваного керуючим партнером АК «Юридичні традиції» **Агією Ахундовою**, в Інституті міжнародних відносин Київського національного університету ім. Тараса Шевченка відбувся круглий стіл «***Реалізація процесуально-правових механізмів сторонами кримінального провадження. Процесуальні важелі нового КПК: можливості захисту та обвинувачення***».

У заході взяли участь представники сторони обвинувачення: від Генеральної прокуратури України – начальник управління правового та методичного забезпечення **Євген Бурдоль**, заступник начальника управління нагляду за дотриманням законів органами внутрішніх справ **Юрій Севрук**; від Національної академії СБУ – доцент спеціальної кафедри кримінального права та кримінального процесу **Олена Швидкова**.

Захист представляли практикуючі адвокати та науковці, зокрема старший науковий співробітник Інституту держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, к.ю.н., адвокат **Микола Сірий**, доцент кафедри правосуддя юридичного факультету КНУ ім. Тараса Шевченка, к.ю.н., голова секції кримінального процесу ААУ, адвокат **Олена Костюченко**, голова ГО «Українське юридичне товариство», адвокат **Олег Березюк**, керівник секції ААУ, адвокат **Ігор Слинько**, член Ради адвокатів м. Києва, адвокат **Андрій Циганков**; адвокати та представники юридичних фірм м. Києва.

Захід поклав початок вирішенню проблемних питань застосування положень нового КПК України та налагодженню конструктивного діалогу між стороною обвинувачення та

стороною захисту щодо реалізації на належному правовому рівні їх процесуальних функцій та забезпечення охорони прав та законних інтересів учасників кримінального провадження. Доповідачі та учасники у виступах та обговоренні проблемних питань акцентували увагу на найхарактерніших помилках і недоліках, які виявились при практичному застосуванні норм КПК сторонами кримінального провадження. Зокрема, були розглянуті питання щодо взаємодії сторін кримінального провадження при реалізації їх процесуальних функцій, рівень відносин, що складаються між прокурором і захисником на стадії досудового розслідування за новим КПК України, і перспективи його розвитку задля забезпечення виконання завдань кримінального провадження.

Представники обох сторін кримінального провадження визначились з необхідністю налагодження шляхів для подолання виявлених недоліків та процесуальних помилок у діяльності як сторони обвинувачення, так і сторони захисту

Шановні правники!
Пропонуємо вашій увазі оригінальний подарунок – книгу-шкатулку! Всім відомо, що найкращий подарунок – це книга. У наш час, обираючи подарунки друзям, колегам, партнерам по бізнесу, хочеться презентувати щось оригінальне, прикольне й водночас корисне та необхідне. Наша книга-шкатулка вдало поєднує в собі всі ці вимоги та є незабутнім сувеніром.

Отже, до вашої уваги 18 оригінальних книг, зокрема:

Податковий Кодекс України
Коментар до Митного Кодексу України
Статут Збройних Сил України
Коментар до Кримінального Кодексу України
100 Аргументів проти штрафів ДАІ
Кодекс врачебной этики
Основы бухгалтерского учета и аудита

Вартість книги – 120 грн. | Тел. для замовлення: (044) 219-27-17 | www.legalweekly.com.ua

Закінчення. Початок на стор. 1

У нотарів побільшає повноважень

Ще більше повноважень

Міністр юстиції України **Олександр Лавринович** неодноразово виказував повагу до представників нотаріальної спільноти, підкреслюючи високий фаховий рівень їхньої підготовки та виконання професійних обов'язків. Позитивним результатом плідної та тісної співпраці нотаріальної спільноти із профільним міністерством, поза сумнівом, стало поступове розширення повноважень нотаріусів. Востаннє розширення прав нотаріусів відбулося п'ять місяців тому – їм було довірено здійснювати державну реєстрацію нерухомості. Найближчим часом на них можуть бути покладені нові повноваження, що, на думку президента НПУ **Людмили Павлової**, є важливою віхою на шляху розвитку сучасного інституту нотаріату. «Ми в жодному разі не повинні відмовлятися від нових повноважень, – вважає президент НПУ. – Наше першочергове завдання – виправдати довіру держави».

Ідеться про те, що нотаріусам як спеціальним суб'єктам можуть бути делеговані повноваження з державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців. Такі новели містять положення проекту Закону «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо надання нотаріусами повноважень з державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців». З основними положеннями цього законопроекту присутніх ознайомила Катерина Чижмарь. За її словами, нотаріуси як спеціальні суб'єкти отримують право від імені держави здійснювати державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємств. Крім того, всі без винятку нотаріуси країни матимуть право повного та вільного доступу до відповідного реєстру: одержать повний доступ до інформації, яку містить цей ресурс, та зможуть надавати витяги з нього.

«Документи, що посвідчуватимуться, нотаріуси протягом п'яти днів передаватимуть на зберігання до відповідних підрозділів реєстраційної служби для формування та ведення реєстраційних справ. Законопроект не надаватиме нотаріусам повноважень стосовно внесення змін і доповнень до статутних документів, адже тоді ваша робота значно ускладниться», – зазначила Катерина Чижмарь.

Враховуючи те, що і керівництво Укрдержреєстру, і Рада НПУ підтримали цей законопроект, на думку Катерини Чижмарь, він буде прийнятий. Також до повноважень може бути долучено посвідчення аграрних розписок.

За крок до міжнародного визнання

Уже восени Україна може стати членом шанованої міжнародної позаурядової організації, створеної з метою представництва нотаріату в міжнародних організаціях, співпраці з національними, зокрема нотаріальними, організаціями, вивчення та вдосконалення права в галузі нотаріальної діяльності, поширення принципів латинського нотаріату, організації міжнародних конгресів, – Міжнародного союзу латинського нотаріату.

Заяву на вступ до МСЛН НПУ вже подала. За прогнозами, український нотаріат може стати повноправним членом цієї організації вже у жовтні. Український прапор вперше замайорить разом із десятками інших на Міжнародному конгресі в Лімі, столиці Перу. «Немає сумнівів у тому, що нас приймуть до МСЛН», – сказала під час засідання Ради НПУ Людмила Павлова.

Однак, перш ніж бути зарахованими до лав цієї організації, національний нотаріат має пройти останнє випробування: на початку липня Україну відвідає делегація експертів МСЛН, щоб оцінити здобутки держави на шляху реформування вітчизняного нотаріату. Згідно із затвердженою процедурою закордонні гості мають намір провести перемовини із представниками державної влади, зокрема з міністром юстиції України, відвідати НПУ, взяти участь у засіданні Ради цієї організації, познайомитися з роботою нотаріальних контор. Підготовка до візиту місії МСЛН, заключне слово якої стане вирішальним, була одним із головних, але не єдиним питанням, які розглядали на засіданні Ради НПУ.

Акценти розставлено

Після жвавого обговорення члени Ради НПУ затвердили Положення про Інспекцію з питань професійної відповідальності нотаріусів НПУ, на яку покладено функції контролю за дотриманням нотаріусами Правил професійної етики. Нагадаємо, що склад Інспекції було затверджено за поданням президента НПУ на Першому установчому з'їзді нотаріусів України у березні поточного року. Очолив Інспекцію приватний нотаріус Київського міського нотаріального округу **Юрій Козьяков**.

Члени Ради НПУ скористалися прописаним у статуті правом на створення дорадчого органу – Ради уповноважених представників НПУ в АРК, областях, містах Києві та Севастополі. Учасники засідання схвалили відповідне Положення, у якому чітко прописані функції та повноваження, порядок роботи Ради уповноважених представників, права та обов'язки її членів тощо. Крім того, було обрано голову цього дорадчого органу, його заступника та відповідального секретаря. За результатами голосування головою Ради стала уповноважений представник НПУ в Донецькій області **Вікторія Плугатирьова**, заступником – уповноважений представник НПУ в Одеській області **Тетяна Левенець**, відповідальним секретарем – уповноважений представник НПУ у Львівській області **Сергій Коцюмбас**.

Також члени Ради НПУ затвердили методичні вказівки щодо організації діяльності уповноважених представників НПУ, які допоможуть цим повноважним особам правильно налагодити роботу і належним чином організувати співпрацю з відповідними управліннями юстиції та нотаріусами. До того ж присутні затвердили Положення про Ревізійну комісію, Комісію з аналітично-методичного забезпечення нотаріальної діяльності, Комісію по роботі з молодими нотаріусами та допоміжним персоналом державних нотаріальних контор та приватних нотаріусів і Комісію з міжнародного співробітництва.

Члени Ради НПУ підтримали пропозицію Людмили Павлової щодо створення Комісії з фізичного розвитку та культури у складі п'яти осіб і доручили їм розробити відповідне Положення та план роботи.

Рада НПУ вирішила направити звернення до Міністерства доходів і зборів України із проханням внести до Узагальнюючої податкової консультації щодо деяких питань оподаткування фізичних осіб, які провадять незалежну професійну діяльність (приватних нотаріусів, адвокатів), затвердженої наказом Державної податкової служби України від 25.12.2012 р. № 1185, зміни, а саме: включити до переліку витрат приватного нотаріуса, пов'язаних з організацією нотаріальної діяльності, витрати зі сплати щомісячних членських внесків на забезпечення професійного самоврядування

За інформацією Української нотаріальної палати

У столиці реєструють 700 заяв щодня

За 5 місяців ц.р. реєстраційною службою Києва зареєстровано 42 787 заяв та запитів з приводу реєстрації прав на нерухоме майно, з них тільки у травні – 9 208.

«В середньому протягом травня у столиці реєстрували 511 заяв та запитів на день, однак коли спостерігався великий наплив відвідувачів, цей показник зростав до 700 заяв та запитів щоденно», – зазначає начальник реєстраційної служби Головного управління юстиції у м. Києві **Ярослав Андрієнко**.

Як повідомлялося раніше, у липні ц.р. планується відкриття четвертого підрозділу Державної реєстраційної служби України, де здійснюватиметься реєстрація прав на нерухоме майно. Новий підрозділ розміститься у приміщеннях КП «Київське міське бюро технічної інвентаризації» на вул. Трьохсвятительській, 4-в. Відділення зможе приймати до 100 заяв від відвідувачів на день. Зараз у столиці працюють три відділення Укрдержреєстру, де здійснюється реєстрація прав на нерухоме майно. Вони знаходяться за адресами: пр. Повітрофлотський, 76-г, пр. Бажана, 7-є, вул. Верхній Вал, 32

Третину заяв реєструють нотаріуси

Станом на середину червня ц.р. у Державному реєстрі речових прав на нерухоме майно зареєстровано 1 591 199 заяв та запитів. Причому 1 039 049 заяв та запитів отримано держреєстраторами, 552 150 – нотаріусами.

З загальної кількості розглянуто 1 520 792 заяв та запитів, або 96% зареєстрованих, зокрема, державними реєстраторами – 979 864, нотаріусами – 540 928. Задоволено 1 484 471 заяв та запитів, або 98% від кількості розглянутих, з яких державні реєстратори обробили 943 786, нотаріуси – 540 685. Лідерами за кількістю зареєстрованих заяв та запитів є Донецька (150 697), Дніпропетровська (126 733), Київська (110 300) області та місто Київ (110 847)

85% реєстраторів продовжать роботу в Укрдержреєстрі

В Укрдержреєстрі пройшов круглий стіл з актуальних питань реєстрації юридичних та фізичних осіб – підприємців.

Учасники заходу обговорили основні питання переходу функцій реєстрації юридичних та фізичних осіб – підприємців від місцевих органів влади до Укрдержреєстру. Так, зараз проводиться робота по передачі приміщень та оргтехніки від органів місцевого самоврядування та державних адміністрацій, що здійснюватимуть реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців до 1 липня, до Укрдержреєстру.

Що ж стосується кадрового забезпечення, то близько 85% працівників продовжать роботу на посадах держреєстраторів у структурі реєстраційних служб на відповідних територіях. Крім того, зараз проводиться добір кадрів на решту вакантних посад. Кандидати на заміщення вакантних посад зараз проходять відповідне навчання.

«Ті, хто звертається до органів держреєстрації, після 1 липня прийдуть за тими самими адресами і побачать тих самих держреєстраторів», – відзначив директор Департаменту державної реєстрації юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців **Олександр Барбелюк**

Податкова декларує свою відкритість і готовність співпрацювати із платниками податків, але своїми діями доводить протилежне: акти перевірок, внутрішні листи-роз'яснення фіскальних органів рясніють такими поняттями, як «податкові ями», «безтоварність господарських відносин», «адреси масової реєстрації», що останнім часом не викликає у підприємців нічого, крім «алергічної реакції», адже вони вже навчилися ефективно захищатися

Про дива податкової «еквілібристики»

Євген ВЛАСОВ
юрист ЮК «Альянс «Ратушняк і Партнери»

По плодах впізнаєте їх

Як відомо з криміналістики, ідеальний злочин – це злочин із мінімальними доказами. Тому податківці намагаються залишати якнайменше слідів своєї «діяльності», а для суб'єктів господарювання така прихована тактика стає подекуди неприємною несподіванкою.

Наразі хвиля масового визнання в актах перевірки нікчемності договорів, неможливості здійснення господарських операцій через відсутність кадрових і матеріальних ресурсів йде на спад, однак податківці почали застосовувати зустрічні звірки, чи то, в розумінні фіскалів, «зустрічні перевірки».

Проведенню зустрічної звірки передує підготовча робота: підприємці отримують запити щодо подання інформації та її документального підтвердження на підставі п. 3 ст. 73 Податкового кодексу України (за формою Додатку 2 до Методичних рекомендацій щодо організації та проведення органами Державної податкової служби зустрічних звірок).

Підготовча кампанія

Відповідно до п. 3 ст. 73 ПКУ органи ДПС мають право звернутися до платників податків та інших суб'єктів інформаційних відносин із письмовим запитом про подання інформації (вичерпний перелік та підстави надання якої встановлено законом), необхідної для виконання покладених на органи ДПС функцій, завдань, та її документального підтвердження.

Підстави для звернення з відповідним запитом такі:

1) за результатами аналізу податкової інформації, отриманої в установленому законом порядку, виявлено факти, які свідчать про порушення платником податків податкового, валютного законодавства, законодавства у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму та іншого законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на органи ДПС;

2) для визначення рівня звичайних цін на товари (роботи, послуги) під час проведення перевірок;

3) виявлено недостовірність даних, що їх містять податкові декларації, подані платником податків;

4) щодо платника податків подано скаргу про ненадання таким платником податків податкової накладної покупцю або про порушення правил заповнення податкової накладної;

5) у разі проведення зустрічної звірки;

6) в інших випадках, визначених цим Кодексом.

Платники податків та інші суб'єкти інформаційних відносин зобов'язані подавати інформацію, визначену у запиті органу ДПС, та її документальне підтвердження протягом одного місяця з дня, що настає за днем надходження запиту.

Зустрічна звірка – це співставлення даних первинних бухгалтерських та інших документів суб'єкта господарювання, що здійснюється органами ДПС з метою документального підтвердження господарських відносин між платниками податків і зборів, а також підтвердження відносин, виду, обсягу і якості операцій та розрахунків, що здійснювалися між ними, для з'ясування їх реальності та повноти відображення в обліку платника податків.

Зустрічна звірка не є перевіркою, однак вона може стати підставою для проведення позапланової перевірки.

Результати проведеної зустрічної звірки суб'єкта господарювання підлягають врахуванню в результатах перевірки платника податків органом ДПС – ініціатором і долучаються до матеріалів такої перевірки.

Процедура проведення зустрічних звірок регламентується, зокрема, постановою Кабінету міністрів України «Про затвердження Порядку проведення органами Державної податкової служби зустрічних звірок» від 27.12.2010 р. №1232 *(далі – Порядок)*.

Так, зустрічні звірки проводяться у суб'єктів господарювання, щодо здійснення операцій з якими під час перевірки платника податків та зборів виникають сумніви стосовно факту здійснення таких операцій або якщо існують розбіжності задекларованих у деклараціях з податку на додану вартість показників податкового кредиту та податкових зобов'язань.

Орган ДПС (ініціатор), який проводив перевірку та виявив одну з наведених обставин, направляє до податкової, на обліку в якій перебуває суб'єкт господарювання, запит про проведення зустрічної звірки для підтвердження даних, отриманих у ході перевірки. Якщо такий суб'єкт господарювання перебуває на обліку в тій самій податковій, що і платник податків, щодо якого проводиться перевірка, або вони знаходяться в межах одного населеного пункту, зустрічна звірка проводиться тим самим податковим органом, який проводив перевірку, під час якої виникла необхідність у співставленні даних.

Практика свідчить, що відносно однієї компанії проводиться перевірка щодо господарських операцій з її контрагентами, за результатами чого складається акт та виноситься повідомлення-рішення, яке згодом успішно оскаржується платником податків. Але потім зустрічним звірками піддаються всі контрагенти компанії, незважаючи на те, чи фігурували вони в акті перевірки, що є доволі спірним питанням.

Проведення звірки

З метою проведення зустрічної звірки орган ДПС – ініціатор надсилає органу ДПС – виконавцю, на обліку в якому перебуває суб'єкт господарювання, запит про проведення зустрічної звірки для підтвердження даних, отриманих від платника податків та зборів.

Зустрічна звірка може бути проведена органом ДПС (ініціатором) самостійно, якщо суб'єкт господарювання перебуває на обліку в тому ж органі ДПС, в якому перебуває платник податків, або в межах одного населеного пункту.

Інформація на запит та її документальне підтвердження можуть бути наявні в органі ДПС, який є виконавцем, у зв'язку із направленням суб'єктом господарювання за місцем реєстрації інформації відповідно до положень ПКУ, за результатами попередньо проведених звірок (перевірок) та отриманих відповідних документів суб'єкта господарювання тощо.

За відсутності в органі ДПС, який є виконавцем, запитуваної інформації та її документального підтвердження такий орган протягом двох робочих днів із дня отримання запиту надсилає завірений печаткою запит про надання інформації та її документального підтвердження суб'єкту господарювання за його адресою (місцезнаходженням, податковою адресою) рекомендованим листом із повідомленням про вручення чи особисто вручає суб'єкту господарювання або його законному (уповноваженому) представникові під розписку.

У разі встановлення фактів, що не дозволяють провести зустрічну звірку суб'єкта господарювання, зокрема у зв'язку зі зняттям з обліку, встановленням відсутності суб'єкта господарювання та/або його посадових осіб за місцезнаходженням (податковою адресою), відповідальний підрозділ не пізніше двох робочих днів від дати надходження запиту складає акт про неможливість проведення зустрічної звірки суб'єкта господарювання

За результатами зустрічних звірок складається довідка, яка підписується суб'єктом господарювання (законним чи уповноваженим представником) і посадовими особами органу ДПС та особисто вручається суб'єкту господарювання або його законному чи уповноваженому представникові під розписку або надсилається суб'єкту господарювання за його адресою (місцезнаходженням, податковою адресою) рекомендованим листом із повідомленням про вручення у десятиденний термін.

Відповідно до п. 4.5 наказу Державної податкової адміністрації України «Про затвердження Методичних рекомендацій щодо організації та проведення органами Державної податкової служби зустрічних звірок» від 22.04.2011 р. №236 при отриманні від суб'єкта господарювання інформації, визначеної у запиті, та її документального підтвердження відповідальний підрозділ проводить зустрічну звірку суб'єкта господарювання протягом трьох робочих днів із дня, наступного за днем отримання такої інформації та її документального підтвердження.

Епілог

Останнім часом податкові органи всупереч приписам законодавства оформлюють за результатами зустрічної звірки не довідку, а акт (такої форми для зустрічних звірок чинним законодавством не передбачено). На підставі акта повідомлення-рішення не приймається, але податкова служба самостійно здійснює коригування та вносить зміни до Системи автоматизованого співставлення податкових зобов'язань та податкового кредиту. І для платників податків стає неприємною несподіванкою те, що дані в електронній системі не співпадають із поданими деклараціями.

Однак такі дії податкової успішно оскаржуються платниками податків. Достатньо згадати справи №816/351/13-а (ПП «Воз'єднання» – податкова), справа №825/1932/13-а (ТОВ «Поліссяєвробуд» – податкова), №2а-2814/12/2170 (ПП «Інтерметал-СП» – податкова), №811/1735/13-а (ФОП – податкова) тощо.

Виходячи із судової практики, що стосується визнання незаконними дій податкової із проведення зустрічної звірки, основна аргументація платників податків така:

- немає підстав для здійснення зустрічної звірки;
- не було додержано процедури проведення звірки;
- був складений акт, який не може бути складений за результатами проведеної зустрічної звірки;
- зустрічна звірка не є перевіркою, податкове повідомлення-рішення не приймається, а тому для платника податків не має бути жодних негативних наслідків, однак ДПС самостійно вносить зміни до Системи автоматизованого співставлення;
- ДПС не може самостійно внести зміни до Системи автоматизованого співставлення податкових зобов'язань та податкового кредиту в розрізі контрагентів на рівні ДПАУ, оскільки, декларуючи податкові зобов'язання та податковий кредит, платник податків має право на те, щоб задекларовані ним показники відповідали показникам, відображеним в електронній базі податкової звітності.

У зв'язку із цим позовні вимогами можуть бути такими:

- визнання дій податкової служби незаконними;
- зобов'язання відновити в АІС «Система автоматизованого співставлення податкових зобов'язань та податкового кредиту в розрізі контрагентів на рівні ДПАУ» податкові зобов'язання та податковий кредит (зобов'язання вчинити дії).

Отже, коли платник податків погоджується з незаконними діями податківців, він створює неприємності своєму контрагенту, оскільки зміна звітності однієї компанії тягне зміну звітності й іншої компанії. Підприємці чудово розуміють, що податки – основа економіки країни. Однак, як і будь-який фундамент, вони мають триматися на міцних засадах, а не на міцних руках податківців, які сидять на шиї у платників податків

Неправомірний арешт коштів
Державною податковою службою України

Павло КИРИЧЕНКО
юрист ЮК «Тарасов та Партнери»

Один із реальних інструментів стягнення податкового боргу – застосування адміністративного арешту майна та/або коштів платників податків. Порядок та підстави цих заходів визначено ст. 94 Податкового кодексу України

Чинне законодавство послідовно розмежовує порядок накладення адміністративного арешту на майно платника податків, відмінне від коштів, та порядок арешту коштів платника податків.

Адміністративний арешт майна платника податків відповідно до п. 10 ст. 94 ПКУ накладається за рішенням керівника органу Державної податкової служби, обґрунтованість якого протягом 96 годин має бути перевірена судом.

Натомість арешт коштів на рахунку платника податків відповідно до абз. 2 п/п 2 п. 6 ст. 94 здійснюється виключно на підставі рішення суду шляхом звернення органу Державної податкової служби до суду. Жодного рішення податковий орган у цьому разі не приймає.

Отже, арештувати будь-яке майно, крім коштів, органи Державної податкової служби можуть за своїм рішенням із подальшим підтвердженням його судом, а арештувати кошти можна виключно за рішенням суду після звернення органу Державної податкової служби.

Здавалося б, маємо чітку диференціацію загальної та спеціальної правової норми. Проте в судовій практиці трапляється, що за рішенням керівника органу Державної податкової служби арешт накладається на будь-яке майно боржника, у тому числі на його кошти. Предмет такої справи – розгляд подання про підтвердження судом рішення Державної податкової інспекції. Як правило, розгляд такої скарги завершується відмовою суду прийняти звернення. Із цього приводу є чітка судова практика (ухвала Вищого адміністративного суду України від 22.10.2012 р. №К/9997/55213/12) і роз'яснення ВАСУ (інформаційний лист від 29.04.2013 р. №642/12/13'13).

Слід мати на увазі, що в разі неправильного трактування положень законодавства органами Державної податкової служби останні самостійно приймають рішення про арешт майна, у тому числі коштів боржника. Такі рішення можуть направлятися для виконання банкам.

Банки у своїй діяльності керуються Інструкцією про безготівкові розрахунки в Україні в національній валюті, затвердженою постановою Правління Національного банку України від 21.01.2004 р. №22.

Відповідно до п. 10.1 вказаної Інструкції обмеження прав клієнта щодо розпоряджання грошовими коштами, які знаходяться на його рахунку(ах), відповідно до ст. 1074 Цивільного кодексу України не допускається, крім випадків обмеження права розпоряджання рахунком(ами) за рішенням суду або в інших випадках, установлених законом, а також у разі зупинення фінансових операцій, які можуть бути пов'язані з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом, або з фінансуванням тероризму, передбачених законом. Виконання банком арешту коштів, що зберігаються на рахунку клієнта, здійснюється за постановою державного виконавця чи за рішенням суду (у тому числі ухвалою, постановою, наказом, виконавчим листом суду) про стягнення коштів або про накладення арешту в порядку, установленому законом.

Отже, банк зобов'язаний виконувати вимоги документів про арешт, виданих судами та державними виконавцями відповідно до закону. Таким чином, банк не має арештовувати кошти клієнтів на виконання незаконних рішень органів Державної податкової служби. Якщо ж банк наклав арешт на кошти клієнта за рішенням органу Держаної податкової служби, клієнт має право оскаржити ці дії до суду та стягнути з банку збитки, завдані його діями всупереч Інструкції про безготівкові розрахунки в Україні в національній валюті.

У такому процесі слід застосувати також особливий механізм зняття з майна боржника арешту, накладеного органами Державної податкової служби. Адміністративний арешт майна платника податків припиняється, зокрема, у зв'язку з відсутністю протягом 96 годин рішення суду про підтвердження обґрунтованості такого арешту (п/п 1 п. 19 ст. 94 ПКУ). А враховуючи наведену позицію, зокрема, ВАСУ, рішення суду про підтвердження обґрунтованості такого арешту малоймовірне.

Отже, якщо на кошти боржника зі сплати податків накладено арешт за рішенням органу Державної податкової служби, для захисту своїх інтересів можна зробити таке:

- вимагати від банківської установи не виконувати незаконне рішення;
- якщо арешт вже було накладено, відслідкувати розгляд справи про підтвердження обґрунтованості такого арешту в суді, наполягати на незаконності таких дій;
- вимагати зняття арешту з коштів через 96 годин після його накладення в разі відсутності рішення суду про підтвердження обґрунтованості такого арешту;
- оскаржити дії банку та вимагати відшкодування збитків, завданих незаконним арештом коштів, як від банку, так і від органу Держаної податкової служби

ПРАКТИЧНІ ВИДАННЯ ДЛЯ ЮРИСТІВ

Смітюх А.В.
Правові аспекти інвестування у будівництво житла
2012 р., 184 с.
Ціна – 50 грн.

Смітюх А.В.
Правові основи інвестиційної діяльності
2013 р., 420 с.
Ціна – 70 грн.

Легенченко М.О.
Практичні аспекти оренди комунального майна
2013 р., 216 с.
Ціна – 55 грн.

Книги можна замовити у видавництві «Юридичний світ»:
02140, м. Київ, вул. Бориса Гмирі, 2, офіс 17.
Тел.: (044) 219-27-17 | e-mail: gazeta@legalweekly.com.ua | www.legalweekly.com.ua

ПРАКТИЧНІ ВИДАННЯ ДЛЯ ЮРИСТІВ

Діяльність прокурора з протидії порушенням закондавства у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів: наук.-практ. посіб. */ [Ніндипова В.І., Романчук Р.В., Соколова Я.А., Єні О.В.] За заг. ред. В.А. Занфірова. – К.: 2012. – 246 с.*

У науково-практичному посібнику розглядаються питання, пов'язані з підготовкою та проведенням перевірок, вжиттям заходів прокурорського реагування на порушення законів, наглядом за проведенням окремих оперативно-розшукових заходів; застосуванням кримінальної відповідальності за злочини у сфері незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів та підтриманням державного обвинувачення у таких справах.
Видання становитиме інтерес для науковців, викладачів, аспірантів, студентів юридичних навчальних закладів, а також практичних працівників органів прокуратури.

Ціна – 57 грн.

Ціна – 100 грн.

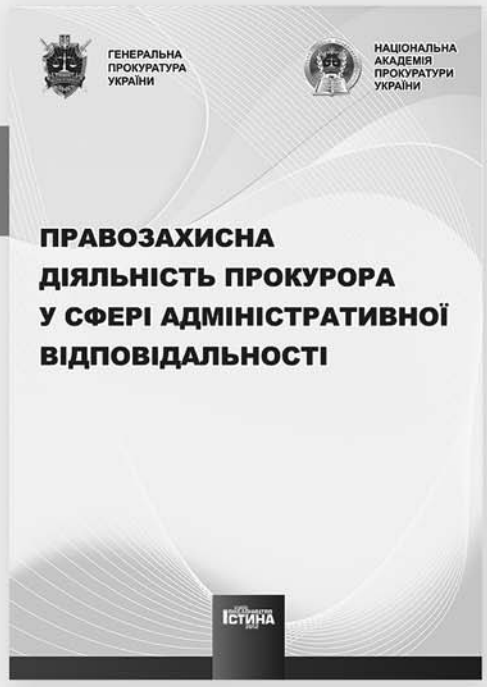

Правозахисна діяльність прокурора у сфері адміністративної відповідальності: Науково-практичний посібник */ [Ю.М. Дьомін, І.М. Козьяков, О.В. Драган] За заг. ред. В.А. Занфірова. – К.: 2012. – 208 с.*

У посібнику на основі чинного законодавства про адміністративні правопорушення сформована уніфікована базова інформація про органи адміністративної юрисдикції та їх посадових осіб, уповноважених складати протоколи та розглядати справи про адміністративні правопорушення. Проведено систематизацію підзаконних нормативно-правових актів та органів адміністративної юрисдикції за галузями адміністративних правопорушень та відповідно до компетенції цих органів. Розроблено методичні рекомендації для прокурорів, які здійснюють правозахисну діяльність, з питань правильної та ефективної організації нагляду за додержанням вимог законодавства у сфері адміністративної відповідальності.

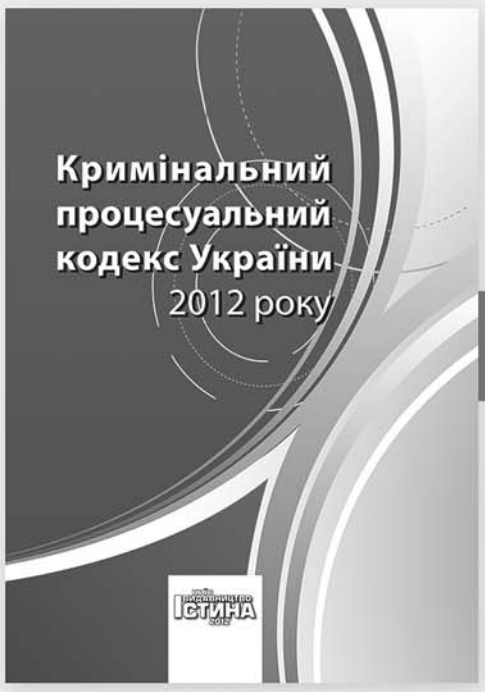

Кримінальний процесуальний кодекс України 2012 року. – К.: 2012. – 380 с.

Ціна – 42 грн.

Ціна – 42 грн.

Новели Кримінального процесуального кодексу України 2012 року: Збірник статей. – К.: 2013. – 128 с.

У книзі зібрані статті, присвячені окремим проблемним питанням, пов'язаним з прийняттям та набранням чинності Кримінальним процесуальним кодексом України 2012 року.
Книга стане у нагоді суддям, прокурорам, адвокатам та іншим практичним працівникам, діяльність яких пов'язана з кримінальним процесом, а також уважним читачам, які цікавляться проблемами кримінального процесуального права України.

Книги можна замовити у видавництві «Юридичний світ»:
02140, м. Київ, вул. Бориса Гмирі, 2, офіс 17.
Тел.: (044) 219-27-17 | e-mail: gazeta@legalweekly.com.ua | www.legalweekly.com.ua

Legal Weekly
Правовий тиждень
#25-26 (359-360) | 25 червня 2013 р.
«Інтелектуальна власність» | стор. 7–10
#25-26

ТЕМА ТИЖНЯ: ІНТЕЛЕКТУАЛЬНА ВЛАСНІСТЬ

Питання про визнання свідоцтв на торговельні марки недійсними з часом стає все актуальнішим, адже суди розглядають багато спорів, пов'язаних зі здійсненням прав інтелектуальної власності на торговельну марку

Оманливі позначення,

або Визнання недійсними свідоцтв на торговельні марки

Дар'я ГАНІЧ
юрист ЮК «Олексій Пуха і Партнери»

Наразі використання подібних і схожих позначень торговельних марок є поширеною практикою, тому що вона здається привабливішою, ніж вкладення грошових коштів у рекламу новоствореної торговельної марки. Поява в торговельній мережі схожого бренду наштовхне пересічного споживача на думку про зміну позначення. Отже, виробник схожого товару отримає прибуток від продажу.

Статтею 499 Цивільного кодексу України визначено, що права інтелектуальної власності на торговельну марку визнаються недійсними з підстав та в порядку, встановлених законом. Згідно зі ст. 494 і 495 ЦКУ права інтелектуальної власності на торговельну марку засвідчуються свідоцтвом, тому визнанню недійсним підлягає саме свідоцтво.

Відповідно до ст. 19 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» такими підставами є: невідповідність зареєстрованого знака умовам надання правової охорони; наявність у свідоцтві елементів зображення знака та переліку товарів і послуг, яких не було у поданій заявці; видача свідоцтва внаслідок подання заявки з порушенням прав інших осіб. Згідно з абз. 5 п. 2 ст. 6 Закону «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» не можуть одержати правову охорону також позначення, які є оманливими або такими, що можуть ввести в оману щодо товару, послуги або особи, яка виробляє товар або надає послугу.

Зважаючи на множинність практик із питань порушення ст. 6 Закону «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг», необхідно конкретизувати поняття «позначення, які є оманливими або такими, що можуть ввести в оману щодо товару, послуги або особи, яка виробляє товар або надає послугу».

Згідно з п. 4.3.1.9 Правил складання, подання та розгляду заявки на видачу свідоцтва України на знак для товарів і послуг до позначень, що є оманливими або такими, що можуть ввести в оману щодо товару, послуги або особи, яка виробляє товар або надає послугу, належать позначення, які породжують у свідомості споживача асоціації, пов'язані з певною якістю, географічним походженням товарів або послуг або з певним виробником, які насправді не відповідають дійсності. Позначення може бути визнане оманливим або таким, що здатне вводити в оману, коли очевидно, що воно у процесі використання його як знака не виключає небезпеки введення споживача в оману.

Згідно з рекомендаціями Всесвітньої організації інтелектуальної власності під час перевірки схожості товарних знаків слід порівнювати їх загалом і більше значення надавати загальним елементам, які можуть ввести в оману, без виокремлення відмінностей, не помічених середнім споживачем. Торговельні знаки можуть бути схожими більшою або меншою мірою. У цьому разі визначають, чи є вони схожими до змішування. Торговельний знак є схожим до ступеня змішування з іншим, якщо використовується для однорідних товарів і настільки схожий на попередній знак, що існує вірогідність введення споживача в оману відносно походження товарів. Якщо споживач може змішати товари, дистинктивна функція торговельного знака не працює, і споживач може не купити товар, який він хоче. Це погано і для споживача, і для власника торговельного знака, який втрачає прибуток.

Так, компанія «Камінова А/С» (Cheminova A/S) звернулася до суду з позовом до Державного департаменту інтелектуальної власності Міністерства освіти і науки України, товариства з обмеженою відповідальністю «Компанія «Укравіт» про визнання повністю недійсним свідоцтва України на знак для товарів і послуг «Супервінцит». Позовні вимоги позивач обґрунтував тим, що зареєстрована торговельна марка «Супервінцит» не відповідає умовам надання правової охорони, а свідоцтво України видане внаслідок подання заявки з порушенням прав позивача як власника міжнародної реєстрації. Господарським судом м. Києва отримано матеріали справи з висновком експертизи, відповідно до якого знак для товарів і послуг за свідоцтвом України «Супервінцит» є схожим зі знаком для товарів і послуг за міжнародною реєстрацією Vincit, раніше зареєстрованим у тому числі на території України на ім'я іншої особи для таких саме товарів 5-го класу МКТП, настільки, що їх можна сплутати. Знак для товарів і послуг «Супервінцит» є оманливим щодо товару та особи, яка його виробляє, у зв'язку з використанням знака для товарів і послуг Vincit (міжнародна реєстрація).

А компанія «Бакарді енд Компані Лімітед» (Багамські острови) звернулася до Господарського суду м. Києва з позовом про визнання повністю недійсним свідоцтва України на знак для товарів і послуг «Мартініка», власником якого є ТОВ «Балта», та про зобов'язання Департаменту внести відповідні зміни до Державного реєстру знаків для товарів і послуг з огляду на те, що цей знак є схожим до ступеня змішування з торговельною маркою позивача Martini за свідоцтвом України. Господарським судом з огляду на зібрані у справі докази, зокрема на висновок судової експертизи у відповідній частині, з'ясовано, що знак для товарів і послуг «Мартініка» за свідоцтвом України є схожим настільки, що його можна сплутати з торговельною маркою позивача Martini за свідоцтвом України стосовно товарів 32-го класу МКТП. Тобто встановлено невідповідність оспорюваного знака для товарів 32-го класу МКТП умовам надання правової охорони. Відтак, позов у справі було задоволено у відповідній частині.

Згідно з п. 4.3.2.5 Правил складання і подання заявки на видачу свідоцтва України на знак для товарів і послуг при встановленні однорідності товарів або товарів і послуг визначається принципова імовірність виникнення у споживача враження про належність їх одній особі, що виготовляє товар або надає послуги. Для встановлення такої однорідності слід враховувати рід (вид) товарів і послуг, їхнє призначення, вид матеріалу, з якого товари виготовлені, умови та канали їх збуту, а також коло споживачів.

Пунктом 4.3.2.6 Правил складання і подання заявки на видачу свідоцтва України на знак для товарів і послуг передбачено, що при встановленні схожості словесних позначень враховується звукова (фонетична), графічна (візуальна) і смислова (семантична) схожість.

Відповідно до п. 65 постанови Пленуму Вищого господарського суду України від 17.10.2012 р. №12 у вирішенні спорів, пов'язаних із визнанням недійсними свідоцтв на знаки для товарів і послуг з підстав невідповідності зареєстрованих знаків умовам надання правової охорони, для з'ясування питань, що потребують спеціальних знань (зокрема, про те, чи займає певний елемент домінуюче положення у зображенні знака; чи є підстави вважати, що знак може вводити споживача в оману щодо місця походження та якості товарів, позначених цим знаком; які частини зображення є тотожними з іншим зображенням; чи є знаки схожими настільки, що їх можна сплутати, тощо), господарському суду необхідно, якщо схожість не має очевидного характеру, призначати судову експертизу, не перебираючи на себе не притаманні суду функції експерта. Господарські суди не мають встановлювати схожість знаків для товарів і послуг на власний розсуд. Відповідно до ч. 6 ст. 42 Господарського процесуального кодексу України відхилення господарським судом висновку судового експерта має бути мотивоване в рішенні.

Оманливість позначення є об'єктивною характеристикою і виникає внаслідок невідповідності смислового значення позначення властивостям товару або послуги, які маркуються, тобто внаслідок наявності у товару чи послуги властивостей, які суперечать смисловому значенню позначення. При цьому відомості про наявність чи відсутність таких властивостей сприймаються споживачем як достовірні.

Можливість введення споживача в оману щодо особи, яка виробляє товар або надає послугу, виникає в разі існування на ринку споріднених товарів або послуг, які марковані позначеннями, схожими настільки, що їх можна сплутати, або тотожними, права на які набуті раніше (промислові зразки, прізвища тощо). Така схожість може породжувати у свідомості споживача асоціації, пов'язані з певним виробником, які не відповідають дійсності.

Незважаючи на розповсюдженість практики визнання свідоцтв на торговельні марки недійсними у зв'язку з використанням оманливих позначень, в України існує тенденція до визначення такого критерію не безпосередньо в законодавстві, а за допомогою експертизи. Аналіз судової практики з питань визнання позначень оманливими дозволяє зазначити, що суди прагнуть до проведення експертизи, адже в таких справах необхідні спеціальні знання, а також мінімізація ризиків оспорювання судового рішення.

У контексті досліджуваних питань не завадить звернутись до Закону України «Про захист від недобросовісної конкуренції», у якому зазначається, що використання без дозволу уповноваженої на те особи чужого знака для товарів і послуг, інших позначень, а також рекламних матеріалів, упаковки товарів, що може призвести до змішування з діяльністю іншого господарюючого суб'єкта, а також будь-які інші дії у конкуренції, що суперечать правилам, торговим та іншим чесним звичаям у підприємницькій діяльності, визнаються недобросовісною конкуренцією та забороняються законодавством. Виникнення на ринку однорідних товарів і послуг, у яких наявні ідентичні позначення, спричиняє імовірність того, що споживач сприйме товар або послугу суб'єкта за продукцію іншого відомого підприємства. Так новостворене підприємство відбирає частину клієнтів, прибуток і будує свою діяльність на діловій репутації відомої фірми.

Ступінь відомості, розрекламованості товару пов'язаний із фактором використання оманливих позначень. Тому власники підкреслюють відмінність своєї торговельної марки від інших і звертають увагу споживача на деталі, які допоможуть відрізнити продукт або послугу від підробки

«Непаралельне» ставлення до паралельного імпорту

Аліна БИКАНОВА
юрист АО «ЮФ «Василь Кісіль і Партнери»

Юлія ІВАЩЕНКО
молодший юрист АО «ЮФ «Василь Кісіль і Партнери»

У світі існує усталена практика, згідно з якою оригінальні товари, позначені торговельною маркою з дозволу правовласника, ввозяться на територію іншої країни не офіційними дистриб'юторами, а іншими особами без спеціальної згоди. Оскільки таке ввезення здійснюється не через уповноважених імпортерів і не правовласником, а паралельними каналами, про які правовласник може і не знати, таке явище отримало назву «паралельний імпорт»

Отже, паралельний імпорт товарів відбувається, коли імпортер без згоди власника прав на торговельну марку, якою позначені товари, ввозить їх із держав, де вони можуть продаватися за меншою ціною, ніж на внутрішньому ринку.

Наприклад, паралельний імпорт автозапчастин, побутової техніки, електроприладів є доволі розповсюдженим явищем і полягає, зокрема, у створенні додаткових каналів поставки товарів, марковані певною торговельною маркою, без дозволу правовласників.

В Україні немає нормативного визначення паралельного імпорту, проте національне законодавство оперує поняттям «контрафактні товари». У п. 17 ч. 1 ст. 4 Митного кодексу України від 13.03.2012 р. №4495-VI під контрафактними товарами розуміються товари, що містять об'єкти права інтелектуальної власності, ввезення яких на митну територію України або вивезення з цієї території є порушенням прав інтелектуальної власності, що охороняються відповідно до закону. Відтак, незважаючи на достатню розповсюдженість зазначеного явища в Україні, питання паралельного імпорту недостатньо врегульоване на законодавчому рівні.

Якщо розглядати паралельний імпорт товарів крізь призму прав інтелектуальної власності, можна побачити, що він безпосередньо пов'язаний із застосуванням принципу вичерпання таких прав.

Боротьба концепцій вичерпання прав на об'єкти інтелектуальної власності

Існують три концепції вичерпання прав на об'єкти інтелектуальної власності, а саме: національна, регіональна та міжнародна.

Згідно з національною (територіальною) концепцією виключні права правовласника на торговельну марку визнаються вичерпаними тільки при введенні відповідного товару в оборот всередині держави. Навіть якщо товар неодноразово продавався за кордоном, його ввезення в країну, де діє національна концепція вичерпання права, можливе лише з дозволу власника торговельної марки.

Регіональний підхід до вичерпання прав передбачає, що введення товарів в оборот на території одного регіону (наприклад, у кожній із країн Європейського Союзу) призводить до вичерпання прав на подальший продаж таких товарів у будь-якій країні Союзу.

Відповідно до міжнародної концепції (вона застосовується, наприклад, в Японії) правовласник, продавши товар у будь-якій країні, втрачає право вказувати новим власникам, як розпоряджатися цим товаром надалі. Новий власник має право на свій розсуд переміщувати товар через кордони та вводити його в цивільний оборот на території інших країн.

Національний законодавець у частинах 2 та 4 ст. 16 Закону України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» розглядає імпорт та експорт товарів, на які нанесено знак для товарів та послуг, як окремі способи використання цього знака, які потребують згоди власника свідоцтва на знак для товарів та послуг.

Водночас однією із форм охорони зареєстрованої торговельної марки в Україні є внесення її до Митного реєстру об'єктів права інтелектуальної власності. Цей реєстр покликаний сприяти захисту прав інтелектуальної власності під час переміщення через митний кордон товарів, що порушують права власників зареєстрованих (як за національною, так і за міжнародною процедурою) торговельних марок.

Відповідно до Порядку реєстрації об'єктів прав інтелектуальної власності, які охороняються відповідно до закону, затвердженого наказом Міністерства фінансів України від 30.05.2012 р. №648, у відповідній заяві про сприяння захисту правовласник вказує перелік імпортерів, уповноважених на використання торговельної марки. Так, митні органи мають право зупинити товар, позначений торговельною маркою, якщо правовласник не вказав імпортера як уповноваженого на використання такої марки.

Відтак, внесення відповідного об'єкта інтелектуальної власності до Митного реєстру дозволяє попередити проникнення на внутрішній ринок товарів із порушенням прав, зокрема, на торговельні марки.

Беручи до уваги ефективність такого механізму, як Митний реєстр, національний законодавець у Законі «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» заклав бомбу уповільненої дії у вигляді української версії концепції вичерпання прав, яка, своєю чергою, тісно пов'язана з питанням паралельного імпорту.

Так, у ч. 6 ст. 16 Закону «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» вказується, що «виключне право власника свідоцтва забороняти іншим особам використовувати без його згоди зареєстрований знак не поширюється, зокрема, на використання знака для товару, введеного під цим знаком у цивільний оборот власником свідоцтва чи за його згодою, за умови, що власник свідоцтва не має вагомих підстав забороняти таке використання у зв'язку з подальшим продажем товару, зокрема, у разі зміни або погіршення стану товару після введення його в цивільний оборот». З викладеного вбачається, що ч. 6 ст. 16 Закону «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» не визначає ні територію, на якій товари, позначені торговельною маркою, мають бути введені у цивільний оборот, ні поняття «введення в цивільний оборот», ні які саме дії мають бути здійснені щодо товарів, щоб вони вважались введеними в цивільний оборот для цілей принципу вичерпання прав.

Відсутність конкретизації згаданої норми дозволяє зробити висновок, що після першого продажу товару, позначеного торговельною маркою, правовласник втрачає право забороняти використання такої марки на товарі, введеному в оборот, а отже, і право забороняти імпорт.

Невизначеність позиції законодавця в цих питаннях породжує неоднозначне тлумачення згаданого положення, що негативно впливає на механізми захисту прав інтелектуальної власності на торговельні марки.

Проаналізуємо досвід Російської Федерації в питанні паралельного імпорту.

Досвід РФ: від національного до міжнародного «вичерпання»

Наприкінці квітня ц.р. правову спільноту РФ сколихнула звістка про ініціативу Федеральної антимонопольної служби щодо легалізації паралельного імпорту, за винятком компаній, які мають виробництво, локалізоване в РФ. Зараз паралельний імпорт у країні заборонений, а відтак, «торгувати» імпортними марками можуть або їхні власники, або офіційні дилери. Це відповідає поки чинній ст. 1487 Цивільного кодексу РФ, згідно з якою не є порушенням виключного права на товарний знак використання цього товарного знака іншими особами щодо товарів, які були введені в цивільний оборот на території Російської Федерації безпосередньо правовласником або за його згодою.

Слід звернути увагу на те, що російська концепція вичерпання прав містить принаймні вказівку на територію, на якій товари, позначені торговельною маркою, мають бути введені у цивільний оборот.

Зі створенням Митного союзу у 2010 р. був закріплений регіональний принцип вичерпання прав. Так, РФ, Бєларусь і Казахстан в Угоді про єдині принципи охорони інтелектуальної власності визнали законним паралельний імпорт всередині Митного союзу. Водночас судова практика РФ стосовно паралельного імпорту не є уніфікованою, про що свідчать, зокрема, такі судові рішення.

Вищий арбітражний суд РФ у рішенні від 10.05.2011 р. №ВАС-5318/11 (справа «Heineken проти «ЭлитВода Ру») визнав принцип національного вичерпання, не тільки спираючись на згадану ст. 1487 Цивільного кодексу РФ, але й визнаючи ввезення товару на територію РФ окремим способом використання товарного знака.

Водночас Дев'ятий апеляційний арбітраж 25.05.2011 р. у справі №А41-42709/10 («Автологістика» проти BMW»), захищаючи концепцію міжнародного вичерпання прав, послався на положення Договору про партнерство і співробітництво між РФ і ЄС. Суд зазначив, що в цьому документі РФ визнала прагнення досягти такого рівня захисту прав інтелектуальної власності, який існує в ЄС, а отже, визнала правила, сформовані в ЄС, у тому числі і щодо дозволу паралельного імпорту.

Серед іншого цікавим є рішення №А-40-9281/08 у справі Porsche. У ньому Вищий арбітражний суд встановив, що здійснення паралельного імпорту не може переслідуватися за нормами Кодексу про адміністративні правопорушення, оскільки паралельний імпорт не загрожує публічним інтересам, однак власник відносно кожного випадку такого імпорту може звертатися до імпортера з цивільно-правовим позовом.

Висновки

Для України надзвичайно актуальна проблема ефективного законодавчого регулювання паралельного імпорту. Неузгодженість положень Закону «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг», яка не дозволяє однозначно тлумачити принцип вичерпання прав на торговельні марки в Україні, в поєднанні з митним законодавством, спрямованим на захист правовласників торговельних марок від несанкціонованого імпорту, значно послаблює механізм захисту прав інтелектуальної власності на торговельні марки.

Таким чином, наразі необхідно уточнити положення ч. 6 ст. 16 Закону «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» в частині: а) конкретизації території, на якій товари, позначені торговельною маркою, мають бути введені у цивільний оборот; б) визначення поняття «введення в цивільний оборот»; в) конкретизації дій, що мають бути здійснені по відношенню до товарів, щоб вони вважались введеними в цивільний оборот для цілей здійснення принципу вичерпання прав

Електронна версія – вдвічі дешевше!

**Електронна версія газети «Правовий тиждень» тепер доступна всім читачам!
Вартість передплати газети в цифровому форматі значно дешевша
за його «паперовий» варіант – лише 26 грн./місяць (156 грн./півроку, 312 грн./рік).**

**Оформити замовлення на передплату видання в цифровому форматі
можна через e-mail:gazeta@legalweekly.com.ua
або зателефонувавши у редакцію за номером: (044) 219-27-17**

Legal Weekly
Правовий тиждень
щотижнева інформаційно-правова газета

Оберіть зручний для Вас формат!

Друкована версія

Press Point

Електронна версія на порталі PressPoint

Електронна передплата на видання на http://legalweekly.com.ua

м. Київ, вул. Бориса Гмирі, 2, оф. 17
Тел.: +38 044 219-27-17
gazeta@legalweekly.com.ua
www.legalweekly.com.ua

Акція – оформіть річну передплату на друковану версію газети «Правовий тиждень» та отримуйте в подарунок електронний варіант

Єрух А.М., Козьяков Ю.М. Нотаріальний практикум у запитаннях та відповідях: Практичне видання для нотаріусів. – К.: 2013. – 320 с.

Матеріал, що вміщений у цьому виданні, подається у формі запитань, що викликають найбільше труднощів у практиці нотаріусів, та відповідей на них, а також доповнений зразками відповідних документів.
У книзі розкриваються лише деякі проблеми, з якими доводиться стикатися нотаріусам та іншим працівникам органів нотаріату в своїй практичній діяльності, не заповнюючи собою ті прогалини, що їх містить національне законодавство, проте принаймні окреслюючи можливі способи дії у тих чи інших ситуаціях.

Ціна 100 грн

Книгу можна замовити у видавництві «Юридичний світ»:
02140, м. Київ, вул. Бориса Гмирі, 2, офіс 17.
Тел.: (044) 219-27-17
e-mail: gazeta@legalweekly.com.ua | www.legalweekly.com.ua

Отримання штрихового коду: статистика, нормативні документи, практика

Антон СОКЛАКОВ
спеціаліст з інтелектуальної власності компанії PROXIMA

Практично кожен український товаровиробник використовує штриховий код для продажу своєї продукції через контрольно-касові вузли як маленьких магазинів, так і гіпермаркетів. Цей код складається з послідовності штрихів і проміжків, які ґрунтуються на унікальному ідентифікаційному номері. Один із напрямів роботи спеціалістів з інтелектуальної власності – підготовка документів та отримання штрихових кодів

Історія

Штрихове кодування починає відлік із 1948 р., коли американці **Бернард Сільвер**, **Норман Джозеф Вудланд** і **Джордіну Джохенсон** почали вивчати різні системи маркування. Вперше зчитування штрихового коду відбулося 26 червня 1974 р. в супермаркеті «Мерп» міста Тройт (штат Огайо): штриховий код був нанесений на упаковку жувальної гумки.

Сьогодні кожен український товаровиробник використовує штриховий код для продажу продукції через контрольно-касові вузли як гіпермаркетів, так і маленьких магазинів. Щоб маркувати продукцію штриховим кодом, необхідно отримати унікальний ідентифікаційний номер. На його основі будуть згенеровані смужки, які розміщуються на упаковці товару для зчитування сканером.

Ідентифікаційні номери товарам присвоюють у всьому світі. З розвитком світової торгівлі стало важливо, щоб ідентифікаційні номери, завдяки яким маркується товар, не збігались. Тому для адміністрування питань, пов'язаних із видачею ідентифікаційних номерів і штрихового кодування, була створена міжнародна неприбуткова асоціація GS 1 із штаб-квартирою у Брюсселі (Бельгія). Діяльність GS 1 побудована за територіальною ознакою і поєднує асоціації, які представляють її в певній країні.

Присвоєнням ідентифікаційних номерів і впровадженням штрихового кодування в Україні займається Асоціація товарної нумерації України «Джі ес 1 – Україна» *(далі – Асоціація)*, яка до 20 грудня 2006 р. мала назву Асоціація товарної нумерації України «ЄАН-Україна». Асоціація присвоює ідентифікаційні номери, надає роз'яснення та консультації з питань штрихового кодування, представляє інтереси суб'єктів господарювання України.

Нормативна база

Штрихове кодування в Україні регулюється такими нормативними актами:

- постановою Кабінету міністрів України «Про Асоціацію товарної нумерації України «Джі ес 1 – Україна» від 12.12.1994 р. №821;
- постановою Кабінету міністрів України «Про впровадження штрихового кодування товарів» від 29.05.1996 р. №574;
- Положенням про штрихове кодування товарів, затвердженим наказом Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції від 20.08.2002 р. №255.

Щоб набути членство в Асоціації та отримати ідентифікаційні номери, суб'єкт господарювання подає договір, додаткові угоди, реєстраційну картку та заявки на присвоєння глобального номера товарної позиції (ідентифікаційного номера). До документів додається виписка з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців, довіреність за потреби. Важливо правильно оформити заявку, включивши до неї всі ознаки, які однозначно ідентифікують товарну позицію. Труднощі виникають при складанні заявки для високотехнологічних товарів, комплектів виробів і групових упаковок.

Види кодів

Асоціація, щоб забезпечити правильне оформлення заявок на присвоєння ідентифікаційних номерів, видала Правила заповнення заявок на присвоєння та перереєстрацію номерів GS 1. Найпоширенішим видом є заявки для отримання ідентифікаційних номерів структури GTIN 13 (складається з 13 цифр) та GTIN 8 (складається з восьми цифр). За даними Асоціації, у 2011-2012 рр. загальна річна кількість присвоєних номерів становила близько 100 тис. Із них на рік присвоюється 200-300 номерів структури GTIN 8. Вони призначені для товарів малих розмірів. До заявки додається письмове обґрунтування необхідності застосування такого номера. Асоціація уважно ставиться до таких заявок, тому що кількість номерів структури GTIN 8 обмежена. Найпоширеніші заявки – на присвоєння ідентифікаційних номерів структури GTIN 13.

Оформлення заявки

Заявка на присвоєння ідентифікаційного номера містить такі поля: найменування, нормативно-технічний документ, упаковка та опис товарної позиції. Заповнення перших двох полів зазвичай не викликають труднощів, а ось поля опису та упаковки слід заповнювати уважніше. При заповненні поля упаковки слід звернути увагу на таке:

- обов'язково вказувати вид упаковки та матеріал, з якого вона виготовлена, наприклад: «Картонна коробка або пакет з полімерного матеріалу»;
- обов'язково вказувати кількість товару (штуки, маса нетто, довжина), наприклад: «Пакет з полімерного матеріалу, маса нетто 100 г», «Картонна коробка, містить 1 шт.»;
- упаковка, що складається з кількох елементів, має бути описана на всіх рівнях, починаючи з елементу верхнього рівня, наприклад: «Картонна коробка, містить пластиковий флакон місткістю 70 мл»;
- при описі групової упаковки слід вказувати всі рівні пакування, починаючи з найвищого, і використовувати ключове слово «кожен/кожний/кожна», наприклад: «Картонна коробка, містить 24 жерстяні банки, кожна банка масою нетто 240 г»;
- при описі упаковки слід вказувати тип банки, у якій знаходиться товар, наприклад: «Жерстяна банка № 6 із ключем» або «Скляна банка твіст-офф».

Найскладнішим є поле опису товарної позиції, до якого слід включити ознаки товарної позиції, що однозначно її ідентифікують. Описувати кожний товар треба виходячи з його специфіки, щоб його можна було однозначно ідентифікувати та розділити за ціновим критерієм. Так, при описі насіння соняшника бажано писати «лущене» чи «нелущене», «солоне» чи «несолоне». Якщо описується свіжа зелень у горщику із торфосумішшю, необхідно вказати кількість рослин у горщику. Якщо заявка подається на електричні товари, обов'язково вказуються їхні технічні характеристики. При поданні заявок на продукти харчування слід вказувати їхню харчову та енергетичну цінність.

Велику увагу слід приділяти опису набору (комплекту товарів). У цьому разі необхідно подавати інформацію про кожний товар, а також вказувати його кількість.

Приклад 1. Комплект ксенонового світла, модель H4 Hi/Low. Опис: складається з шести елементів: блок розпалювання (потужність 35 Вт) – 2 шт., лампа ксенонового світла (кольорова температура 6 тис. К, тип цоколя H4 Hi/Low) – 2 шт.; жмут дротів с контролером – 1 шт., комплект кріплення – один комплект.

Приклад 2. Інструкція з ремонтних робіт. Інструкція складається з DVD-диска (диск містить дизайн-проекти об'єктів, фотографії відремонтованих об'єктів) – 1 шт., зразок дизайн-проекту (12 аркушів формату А3 та п'ять аркушів формату А4, зшиті на пружину) – 1 шт., покрокова інструкція з вибору та закуповування оздоблювальних і будівельних матеріалів (36 аркушів формату А5) – 1 шт., розцінки на ремонтні роботи (чотири аркуші формату А4) – 1 шт., пластикові картки на знижку (знижка надається на товари та послуги власного виробництва, кожна картка містить такі знижки: на створення індивідуального дизайн-проекту – 40%, на виготовлення меблів – 20%, на вікна, двері, перегородки – 20%, на ремонтні роботи – 5%) – 4 шт.

Отримуючи ідентифікаційні номери, важливо враховувати колір виробу. Зазначення кольору виробу є доцільним, оскільки дозволяє виробнику відстежити продаж виробів за кольорами, а продавцю – поповнювати полиці товаром відповідного кольору та здійснювати складський облік. Однак зазначення кольору буває недоречним, наприклад, коли продукція виготовляється на давальницькій сировині або підприємству не відомі кольори барвників, які будуть використовуватися для виготовлення продукції. У цьому разі до Асоціації подається відповідний лист з обґрунтуванням присвоєння номерів без зазначення кольору.

Якщо заявка на присвоєння ідентифікаційного номера оформлена з порушенням вимог або містить недостатньо даних, вона відхиляється, а учаснику пропонують усунути недоліки та подати виправлену заявку.

Підстави для відхилення заявки можуть бути такі:

- неправильне зазначення назви виробу (подано заявку з назвою «Ракові шийки очищені», а правильно «Шийки раків очищені»);
- неоднозначне зазначення кольору виробу в описі (подано заявку на виріб «Грамота» з описом: «Лист формату А4, папір крейдований щільністю 100 г/м², містить надпис «Грамота» жовтого кольору та орнамент по контуру, кольори орнаменту: жовтий, червоний, коричневий». Правильно: «Лист формату А4, папір крейдований щільністю 100 г/м², містить надпис «Грамота» жовтого кольору та орнамент по контуру, колір орнаменту складається з трьох кольорів: жовтий, червоний, коричневий»);
- відсутність у заявці необхідних параметрів (подано заявку на виріб «Харчова плівка» з описом: «Плівка намотана на гофровтулку діаметром 28 мм, довжина плівки 30 м, ширина 290 мм. Призначена для зберігання харчових продуктів». Правильно: «Плівка намотана на гофровтулку діаметром 28 мм, довжина плівки 30 м, ширина 290 мм, товщина 8 мікрон. Призначена для зберігання харчових продуктів)».

Членство в Асоціації передбачає щорічну сплату внесків. Учасникам необхідно відстежувати її термін, оскільки несвоєчасна сплата внесків призводить до втрати права користування ідентифікаційними номерами. Учасник, який втратив членство, повинен заново підписати договір та подати заявки.

Друк штрихового коду

Після отримання ідентифікаційного номера настає черга найвідповідальнішої операції – друку штрихового коду. Щоб штриховий код сканувався на контрольно-касових вузлах, необхідно дотримуватись стандартів щодо його розміщення на товарі, розміру, кольору та якості друку. Вимоги до штрихового коду перелічені у ДСТУ 3146-95 та ДСТУ 3359-96.

Друкувати штриховий код можна за допомогою безкоштовних програм і звичайного принтера, але бажано звертатися до професійних компаній, які надають послуги в галузі поліграфії. У договорі з такою компанією слід вказати, що якість друку штрихового коду має відповідати стандартам України, специфікаціям та рекомендаціям Асоціації.

Щоб перевірити якість надрукованої штрихової позначки, можна пройти в Асоціації процедуру контролю якості, яка дозволяє встановити, чи скануватимуться штрихові коди належним чином, вчасно виявити недоліки та вжити відповідних заходів для їх усунення. Така процедура називається верифікацією. Її можна проводити на різних етапах: на етапі розробки дизайну пакування, у процесі друку та запуску готової продукції. Однак найдоцільніше здійснити верифікацію на етапі розробки дизайну, адже саме тоді зазвичай закладаються помилки. До того ж верифікація на цьому етапі дозволить зекономити час та уникнути зайвих матеріальних витрат.

Приватний кабінет

Для комфортної роботи зі своїми членами Асоціація створила систему GS 1 on line. Це «приватний кабінет» учасника Асоціації в мережі Інтернет. Завдяки йому в режимі реального часу можна дізнаватися про платежі учасника, отримані номери та статус свідоцтв. Ця система – дуже зручний інструмент роботи, особливо для членів Асоціації, які перебувають у регіонах, адже дозволяє отримувати актуальну інформацію.

Асоціація розробила спеціальне програмне забезпечення, за допомогою якого можна подавати заявки через мережу Інтернет із використанням електронного цифрового підпису. Це програмне забезпечення значно скорочує час, необхідний для отримання ідентифікаційних номерів

Довіреність, видана юрособою іноземного права: особливості легітимації в судовому процесі

Під час судового процесу за участю представників юридичної особи іноземного права виникає питання про правомірність їхніх повноважень. А іноді недобросовісні контрагенти наполягають на тому, що довіреність видана з порушенням норм права та не має законної сили на території України

Так, відповідно до ст. 13 Закону «Про міжнародне приватне право» документи, видані уповноваженими органами іноземних держав у встановленій формі, визнаються дійсними в Україні в разі їх легалізації, якщо інше не передбачено законом або міжнародним договором України. Таким чином, процедура легалізації документів полягає у визнанні документа, виданого в країні перебування, правопорядком країни, у якій документ буде використано (в даному випадку – України).

Зазначена стаття встановлює лише правовий порядок щодо можливості використання документів, які походять або складені на території інших держав і використовуються в Україні, шляхом застосування процедури легалізації. З цього можна зробити висновок, що процедура легалізації документів передбачена міжнародним правовим положенням.

Консульська легалізація

Слід також звернути увагу на те, що Закон «Про міжнародне право» не встановлює конкретної процедури легалізації документів. Натомість його норми в цій частині є бланкетними та відсилають до низки міжнародних і вітчизняних нормативно-правових актів. Так, починаючи з 23 березня 1989 р. легалізація документів здійснювалась за процедурою, передбаченою Віденською конвенцією «Про консульські зносини», яка є частиною національної правової системи і має статус міжнародного нормативно-правового акта. Конвенція ратифікована Верховною Радою СРСР 23 березня 1989 р.

Проставляння апостиля

Статтею 1 Гаазької конвенції 1961 р. встановлено, що вона поширюється на офіційні документи, які були складені на території однієї з договірних держав і мають бути представлені на території іншої договірної держави.

Кожна з договірних держав звільняє від легалізації документи, на які поширюється ця Конвенція і які мають бути представлені на її території. Для цілей цієї Конвенції під легалізацією розуміється тільки формальна процедура, що застосовується дипломатичними або консульськими агентами країни, на території якої документ має бути представлений, для посвідчення автентичності підпису, якості, у якій виступала особа, що підписала документ, та, у відповідному випадку, автентичності відбитку печатки або штампа, якими скріплено документ (ст. 2 Конвенції).

Відповідно до ст. 3 Гаазької конвенції 1961 р. єдиною формальною процедурою, яка може вимагатися для посвідчення автентичності підпису і якості, у якій виступала особа, що підписала документ, та, у відповідному випадку, автентичності відбитку печатки або штампа, якими скріплений документ, є проставляння передбаченого ст. 4 апостиля компетентним органом держави, у якій документ був складений.

Використання процедур

Слід зауважити, що до того, як Україна приєдналася до Конвенції 1961 р., застосовувалась виключно процедура консульської легалізації документів.

Відповідно до п. «г» ст. 5 Віденської конвенції до консульських функцій належить виконання обов'язків нотаріуса, реєстратора актів громадянського стану та інших обов'язків адміністративного характеру за умови, що це не суперечить законам і правилам держави перебування.

Процедура консульської легалізації є адміністративною процедурою, що полягає у вчиненні консульських дій за межами України зі справлянням консульського збору.

Розділом III Указу Президента України «Про Консульський статут України» від 02.04.1994 р. №127/94 встановлено процедури здійснення консулами нотаріальних дій, легалізації документів, справляння консульського збору. Відповідно до ст. 54 Консульського статуту України консул легалізує документи й акти, складені за участю органів влади консульського округу або такі, що походять від цих органів.

Таким чином, консул може легалізувати документи, складені в країні перебування, за умови, що вони складені за участю органів влади відповідного консульського округу або походять від них.

Для поглиблення правового регулювання консульської легалізації наказом Міністерства закордонних справ України від 04.06.2002 р. №113 затверджено Інструкцію про порядок консульської легалізації офіційних документів.

Відповідно до п. 5 Інструкції закордонні дипломатичні установи України приймають на легалізацію офіційні документи, складені і засвідчені на території держави перебування або консульського округу органами державної влади, до компетенції яких належить проведення процедури консульської легалізації, для їх подальшого використання в Україні.

Згідно з п/п 5.3 Інструкції порядок консульської легалізації офіційних документів установлюється Віденською конвенцією «Про консульські зносини» 1963 р., міжнародними договорами та чинним законодавством України, а також цією Інструкцією.

Таким чином, консульська легалізація документів є процедурою, яка закріплена міжнародним нормативно-правовим актом – Віденською конвенцією «Про консульські зносини» 1963 р. – та національними нормативними актами: Інструкцією «Про порядок консульської легалізації офіційних документів в Україні і за кордоном», затвердженою наказом Міністерства закордонних справ України від 04.06.2002 р. №113, та Консульським статутом України, затвердженим Указом Президента України від 02.04.1994 р. №127/94.

Із ратифікацією Конвенції 1961 р. Віденська конвенція, ратифікована ВР СРСР 23 березня 1989 р., Консульський статут України, Інструкція про порядок консульської легалізації офіційних документів, затверджена наказом Міністерства закордонних справ України від 04.06.2002 р. №113, не втратили чинність, а консулів не позбавлено права на консульську легалізації.

Слід звернути увагу на те, що Гаазька конвенція запроваджує процедуру легалізації, суть якої полягає у спрощенні міжнародного порядку легалізації документів, запровадженого, зокрема, Віденською конвенцією 1963 р., та аж ніяк не виключає можливості легалізації документів у порядку, передбаченому Віденською конвенцією.

Це випливає також із того, що відповідно до Гаазької конвенції, якщо договір, конвенція або угода між двома або кількома договірними державами містить положення, що вимагають дотримання певної формальної процедури для посвідчення підпису, відбитку печатки або штампа, передбачається відхід від таких положень, лише якщо зазначена в них формальна процедура є суворішою, ніж формальна процедура, передбачена у ст.ст. 3 і 4.

Наведені положення свідчать про те, що легалізація документів через апостиль використовується нарівні з консульською легалізацією документів та іншими процедурами легалізації, а її завданням є спрощення процедури.

Зазначеної позиції дотримується Міністерство юстиції України у листі від 12.01.2011 р., відповідно до якого документи, складені за участю органів державної влади та місцевого самоврядування або такі, що від них походять, можуть бути використані на території іншої держави лише після їх відповідного посвідчення, якщо інше не передбачено міжнародними договорами.

Своєю чергою, у роз'ясненні Президії Вищого господарського суду України «Про деякі питання практики розгляду справ за участю іноземних підприємств і організацій» від 31.05.2002 р. №04-5/608 сказано: «7. Господарський суд приймає як докази офіційні документи, що походять з інших держав, за умови їх легалізації дипломатичними або консульськими службами України».

Аналогічних висновків дотримується і ВГСУ. Так, у постанові від 18.11.2009 р. у справі №13/25 Суд зазначив:

«З огляду на матеріали справи позивачем у справі виступає юридична особа – нерезидент України: компанія Eastern Crude Oil Services Limited (British Isles).

Усі довіреності, що надавались суду протягом розгляду цієї справи в судах України, були належним чином оформлені з проставлянням апостиля відповідно до вимог Гаазької конвенції 1961 р., яка скасовує вимогу легалізації іноземних офіційних документів і набрала чинності для України 22 грудня 2003 р.

Натомість довіреність, залучена до матеріалів справи на підтвердження повноважень представника компанії Eastern Crude Oil Services Limited (British Isles) на укладення мирової угоди, відповідного засвідчення (апостиля) чи інших ознак легалізації не має.

Вбачається, що в даному випадку суд не врахував ту обставину, що відповідно до Гаазької конвенції 1961 р., яка скасовує вимогу легалізації іноземних офіційних документів, офіційні документи, які були складені на території однієї з договірних держав і мають бути представлені на території іншої договірної держави, засвідчуються спеціальним штампом APOSTILLE уповноваженим органом держави їх походження…

Крім того, не враховано, що Господарський суд приймає як докази офіційні документи, що походять з інших держав, також і за умови їх легалізації дипломатичними або консульськими службами України».

Розглядаючи подібну справу, ВГСУ у постанові від 25.11.2008 р. у справі №18/155 зазначив:

«Відповідно до ст. 13 Закону України «Про міжнародне приватне право» документи, що видані уповноваженими органами іноземних держав у встановленій формі, визнаються дійсними в Україні в разі їх легалізації, якщо інше не передбачено законом або міжнародним договором України.

Відповідно до п. 1.3 Інструкції про порядок консульської легалізації офіційних документів в Україні і за кордоном легалізація в установленому порядку документа надає йому право на існування в міжнародному обігу...

…Порядок консульської легалізації офіційних документів установлюється Віденською конвенцією «Про консульські зносини» 1963 р., міжнародними договорами та чинним законодавством України, зокрема Інструкцією про порядок консульської легалізації.

Розділом 5 Інструкції визначений порядок легалізації офіційних документів за кордоном, відповідно до якого закордонні дипломатичні установи України приймають на легалізацію офіційні документи, складені і засвідчені на території держави перебування або консульського округу органами державної влади, до компетенції яких належить проведення процедури консульської легалізації, для їх подальшого використання в Україні».

Крім того, у постанові від 18.10.2007 р. у справі №12/62-799 ВГСУ дійшов такого висновку:

«Господарський суд приймає як докази офіційні документи, що походять з інших держав, за умови їх легалізації дипломатичними або консульськими службами України.

Консули України легалізують іноземні документи, що подаються до офіційних органів України, відповідно до ст. 54 Консульського статуту України, затвердженого Указом Президента України від 02.04.1994 р. №127/94.

Посвідчення консулами зазначених документів означає встановлення і засвідчення справжності підписів на цих документах і відповідності їх законам держави перебування».

Отже, Гаазька конвенція запроваджує процедуру легалізації, суть якої полягає у спрощенні міжнародного порядку легалізації документів, проте не виключає можливості легалізації документів у порядку, передбаченому Віденською конвенцією 1963 р. Так, легалізація документів через апостиль використовується нарівні з консульською легалізацією документів, а її завданням є спрощення процедури

Дар'я ГАНІЧ
юрист ТОВ «Олексій Пуха і Партнери»

Ялтинський з'їзд конституціоналістів

Закінчення. Початок на стор. 1

У заході взяли участь голова і судді Конституційного Суду України (КСУ), представники органів державної влади та наукових інституцій України, Організації з безпеки та співробітництва у Європі (ОБСЄ), Венеціанської комісії Ради Європи, Європейського суду з прав людини, Німецького Фонду міжнародного правового співробітництва, органів конституційної юрисдикції Бєларусі, Болгарії, Вірменії, Грузії, Казахстану, Латвії, Литви, Македонії, Молдови, Німеччини, Польщі, Росії, Сербії, Словаччини, Таджикистану, Туреччини, Угорщини, Чорногорії, вітчизняні та зарубіжні науковці, експерти в галузі конституційного права.

Організатором конференції виступив КСУ за підтримки Президента України спільно з Європейською комісією «За демократію через право» (Венеціанська комісія), Німецьким Фондом міжнародного правового співробітництва та Координатором проектів ОБСЄ в Україні. Привітання учасникам форуму надіслали Президент України **Віктор Янукович** і голова Верховної Ради **Володимир Рибак**.

Глава держави у вітальному зверненні, яке оголосив міністр юстиції **Олександр Лавринович**, відзначив символічність проведення такого заходу напередодні Дня Конституції та в рік головування України в ОБСЄ, одним із пріоритетів діяльності якої є захист прав і свобод людини. При цьому у привітанні наголошувалося на важливій ролі КСУ як єдиного органу конституційної юрисдикції, що своїми рішеннями впливає на систему правових відносин, гарантуючи охорону прав і свобод людини і громадянина та верховенство Основного Закону на всій території України. Президент висловив упевненість, що професійне обговорення проблем конституційного судочинства, спільний пошук шляхів їх розв'язання, обмін досвідом на цьому представницькому форумі еліти європейського та вітчизняного конституціоналізму стануть підґрунтям для вирішення актуальних питань у сфері захисту прав людини і громадянина.

Привітання від голови ВР України Володимира Рибака оголосив постійний представник ВР України в КСУ **Анатолій Селіванов**. Пан Рибак висловив переконання, що рекомендації учасників форуму допоможуть удосконалити законодавство, що охороняє і захищає права і свободи громадян України. Зараз в країні триває процес модернізації Основного Закону, який здійснює Конституційна Асамблея, і цей процес вимагає глибокого наукового осмислення і врахування досвіду законодавчої діяльності як вітчизняних, так і зарубіжних вчених-конституціоналістів, зауважив спікер ВР. Він висловив упевненість, що ялтинська конференція сприятиме консолідації зусиль юридичного співтовариства щодо належного правового забезпечення гарантій прав і свобод людини та зробить суттєвий внесок у вдосконалення правових інститутів конституційного судочинства.

Вітання учасникам форуму надіслав також голова Ради міністрів АРК **Анатолій Могильов**, який підкреслив, що КСУ сумлінно виконує важливу функцію із захисту прав людини і громадянина. Тому кримчани раді прийняти у себе представників майже 20 органів конституційної юрисдикції країн Європи, міжнародних організацій та відомих українських вчених-конституціоналістів, які зібралися для обміну досвідом.

Успішної роботи учасникам конференції побажали почесні гості та співорганізатори форуму – Координатор проектів ОБСЄ в Україні **Мадіна Джарбусинова**, заступник директора Німецького Фонду міжнародного правового співробітництва **Штефан Хюльсхьорстер**, голова Союзу юристів України **Валерій Євдокимов** і голова Ялтинської міської ради **Сергій Ілаш**.

Голова КСУ **Анатолій Головін** від імені колег щиросердно привітав присутніх у залі і висловив подяку керівництву держави за сприяння у проведенні конференції та створення належних умов для роботи її учасників, а представникам органів конституційної юрисдикції зарубіжних країн, міжнародних організацій, науковцям та представникам органів державної влади України – за згоду взяти участь у форумі. За словами пана Головіна, науково-практична інформація, отримана в ході форуму, буде ретельно вивчена, а її використання сприятиме подальшому удосконаленню діяльності державного механізму захисту прав і свобод людини і громадянина в Україні.

Після завершення урочистої частини конференції її учасники перейшли до роботи в режимі пленарних засідань. В них взяли участь заступники голови КСУ **Юрій Баулін** і **Сергій Винокуров**, судді **Сергій Вдовіченко**, **Михайло Гультай**, **Володимир Кампо**, **Михайло Колос**, **Олександр Литвинов**, **Марія Маркуш**, **Олександр Пасенюк**, **Олег Сергейчук**, **Олександр Тупицький**, **Наталя Шаптала**, суддя КСУ у відставці **Андрій Стрижак**, очільники і судді органів конституційної юрисдикції 17 держав, зокрема Бєларусі, Болгарії, Вірменії, Грузії, Казахстану, Латвії, Литви, Македонії, Молдови, Німеччини, Польщі, Росії, Сербії, Словаччини, Туреччини, Угорщини, Чорногорії, делегати міжнародних структур, що опікуються правами людини, – ОБСЄ, Венеціанської комісії Ради Європи, Європейського суду з прав людини, Німецького Фонду міжнародного правового співробітництва. До наукової дискусії приєднались також представники органів державної влади, судової системи, Національного університету «Юридична академія України ім. Ярослава Мудрого», Національної академії внутрішніх справ, інших провідних наукових установ та навчальних закладів України, експерти в галузі конституційного права.

Доповідачами від України виступили Юрій Баулін з доповіддю «Захист прав людини і громадянина Конституційним Судом України: проблеми та перспективи», судді КСУ Володимир Кампо, Михайло Колос, Марія Маркуш, Олександр Пасенюк, суддя КСУ у відставці **Михайло Костицький**, постійний представник ВР України в КСУ Анатолій Селіванов, директор Інституту економіко-правових досліджень НАН України **Валентин Мамутов**, ректор Національної академії внутрішніх справ України **Валентин Коваленко**, доктор юридичних наук, доцент Національного університету «Юридична академія України ім. Ярослава Мудрого» **Юрій Барабаш**, суддя Європейського суду з прав людини **Ганна Юдківська** та інші авторитетні вітчизняні правники. Вони висвітлили питання українського та європейського досвіду конституційного судочинства, поновлення органами конституційної юрисдикції порушених прав людини і громадянина, специфіку захисту прав і свобод людини в інформаційну епоху, кримінально-правову охорону прав і свобод людини, конституційно-правові спори в адміністративному судочинстві тощо.

Серед іноземних доповідачів – очільники конституційних судів **Гагік Арутюнян** (Вірменія), **Хашим Килич** (Туреччина), **Гунар Кутріс** (Латвія), **Іветта Мацейкова** (Словаччина), **Бранко Наумоскі** (Македонія), **Петер Пачолай** (Угорщина), **Ігор Рогов** (Казахстан), **Георгій Папуашвілі** (Грузія), **Дімітар Токушев** (Болгарія), суддя Конституційного Трибуналу Польщі **Мирослав Гранат**, професор університету Регенсбурга (Німеччина) **Райнер Арнольд**, експерт Венеціанської комісії Ради Європи **Латіф Гусейнов**, інші знані у Європі та світі правники. Зарубіжні гості представили низку доповідей на злободенні теми захисту прав і свобод людини органами конституційної юрисдикції, висловили свої погляди на роль конституційного судочинства в європейському конституціоналізмі, проблеми гарантування захисту прав людини конституційними судами, компетенції конституційних судів під час розгляду справ за зверненнями фізичних і юридичних осіб щодо порушення основних прав і свобод, захисту соціальних прав у сучасних умовах, індивідуального доступу до конституційних судів тощо. Було проаналізовано і практичний досвід конституційного контролю у сфері захисту прав та свобод людини і громадянина, накопичений країнами – учасницями форуму.

За підсумками роботи всі матеріали конференції планується видати окремою збіркою українською, російською і англійською мовами

R

Вища кваліфікаційна комісія суддів України

оголошує конкурс на заміщення вакантних посад державних службовців:

- *провідний спеціаліст відділу літературного редагування та видавничої діяльності (одна штатна одиниця);*
- *спеціаліст І категорії відділу міжнародного співробітництва (одна штатна одиниця);*
- *спеціаліст І категорії відділу комп'ютерної техніки та мереж управління інформаційних технологій (одна штатна одиниця);*
- *провідний спеціаліст сектору технічної обробки документів управління господарського та матеріально-технічного забезпечення (одна штатна одиниця);*
- *головний спеціаліст сектору взаємодії із засобами масової інформації (одна штатна одиниця).*

Основні вимоги до кандидатів:

- громадянство України;
- вища освіта відповідного професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста або магістра;
- стаж роботи за фахом на державній службі не менше 1 року або стаж роботи за фахом в інших сферах управління не менше 3 років (для кандидатів на посади провідного та головного спеціалістів);
- досконале володіння державною мовою, основами діловодства (для кандидатів на посаду спеціаліста І категорії відділу міжнародного співробітництва - володіння однією з мов Європейського Союзу: англійська, французька, німецька тощо)
- вміння працювати на комп'ютері.

Для участі у конкурсі подаються наступні документи:

- заява про участь у конкурсі;
- особова картка П-2ДС з додатками;
- копія паспорта;
- копія документів про освіту, підвищення кваліфікації, присвоєння вченого звання;
- копія трудової книжки, завірена за місцем роботи;
- копія довідки про присвоєння ідентифікаційного номера;
- декларація про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру за минулий рік за формою, передбаченою Законом України «Про засади запобігання і протидії корупції»;
- медична довідка про стан здоров'я за формою, затвердженою МОЗ України;
- копія військового квитка;
- фотокартка розміром 4х6 см.

Додаткова інформація про основні функціональні обов'язки, розмір та умови оплати праці надається відділом по роботі з персоналом за телефоном: (044) 233-63-68

Документи для участі у конкурсі приймаються протягом 30 календарних днів від дня опублікування оголошення за адресою:
вул. Механізаторів, 9, м. Київ, 03110, каб. 605

усі публікації рішень, розміщених у розділі «Судочинство», носять неофіційний характер

Конституційний Суд України

Рішення від 12.06.2013 р. | Справа № 4-рп/2013

Справа щодо вимог до кандидата на посаду судді

У справі за конституційним зверненням громадянина **Суботи Артема Анатолійовича** щодо офіційного тлумачення положень ч. 5 ст. 127 Конституції України у системному зв`язку з ч. 3 цієї статті, ст. 65 Закону України «Про судоустрій і статус суддів». Головуючий на засіданні – голова КСУ **Анатолій Головін**. Суддя-доповідач у справі – **Сергій Винокуров**.

Обставини справи

Автор конституційного звернення просив КСУ розтлумачити зазначені положення Конституції України і Закону України «Про судоустрій і статус суддів» *(далі – Закон)* щодо того, чи можуть вимоги до кандидата на посаду судді встановлюватись іншими нормативно-правовими актами, крім Конституції і законів України; чи є вичерпним перелік вимог до кандидата на посаду судді, встановлений положеннями ст. 127 Конституції України та ст. 64 Закону України «Про судоустрій і статус суддів»; чи є певні особисті чи морально-етичні якості кандидата на посаду судді підставою для усунення цієї особи від участі у доборі кандидатів на посаду судді.

Як стверджує автор клопотання, суди України та Вища кваліфікаційна комісія суддів України *(далі – Комісія)* по-різному застосовували вказані положення Конституції України та Закону України «Про судоустрій і статус суддів», що призвело до порушення його конституційного права на рівний доступ до державної служби (роботи на посаді судді).

Суд встановив

Вирішуючи порушене в конституційному зверненні питання, КСУ зазначає, що загальний порядок призначення на посаду професійного судді в судах загальної юрисдикції та підстави звільнення з цієї посади передбачені низкою положень Основного Закону України. Їх зміст щодо процедури, порядку призначення й обрання на посаду судді конкретизовано в Законі, в якому, зокрема, встановлено вимоги до осіб, що виявили бажання звернутись до Комісії із заявою про участь у доборі кандидатів, та до кандидатів, які вже проходять відповідний добір.

Згідно з ч. 3 ст. 127 Конституції на посаду судді може бути рекомендований Кваліфікаційною комісією суддів громадянин України, не молодший 25 років, який має вищу юридичну освіту і стаж роботи в галузі права не менше ніж три роки, проживає в Україні не менше ніж десять років і володіє державною мовою.

Аналогічні вимоги до кандидатів щодо громадянства, віку, стажу, строку проживання в Україні та володіння державною мовою встановлено в ч. 1 ст. 64 Закону. У ч. 2 цієї статті передбачено, що не можуть бути рекомендовані на посаду судді громадяни:

1) визначені судом обмежено дієздатними або недієздатними;

2) які мають хронічні психічні чи інші захворювання, що перешкоджають виконанню обов'язків судді;

3) які мають незняту чи непогашену судимість.

КСУ вважає, що дія ч. 3 ст. 127 Конституції України, чч. 1, 2 ст. 64 Закону поширена на громадян України, які не мають статусу професійного судді, а лише виявили бажання стати суддями.

Частина 5 ст. 127 Конституції, щодо офіційного тлумачення якої звернувся автор клопотання, передбачає, що «додаткові вимоги до окремих категорій суддів щодо стажу, віку та їх професійного рівня встановлюються законом». Це положення Основного Закону спрямоване на запровадження спеціалізації суддів із розгляду конкретних категорій справ та формування судів вищих рівнів і спеціалізацій професійними суддями, а тому його дію поширено на осіб, які вже мають статус професійного судді, а не на кандидатів. Аналогічну позицію КСУ висловив у Рішенні №3-рп/2011. Таким чином, положення ч. 5 ст. 127 Конституції України не стосується питання, порушеного суб'єктом права на конституційне звернення, і не потребує офіційного тлумачення у цій справі.

Положення ст. 65 Закону у системному зв'язку з ч. 4 ст. 68 цього Закону (згідно з якою особи, які відповідають установленим вимогам до кандидата, допускаються до складення іспиту) слід розуміти так, що для звернення до Комісії із заявою про участь у доборі кандидатів перелік вимог, визначений ч. 3 ст. 127 Конституції України та чч. 1, 2 ст. 64 вказаного Закону, є вичерпним. Це означає, що кожен, хто відповідає вимогам до кандидата, передбаченим ч. 3 ст. 127 Конституції України, чч. 1, 2 ст. 64 Закону, може звернутися до Комісії із заявою про участь у доборі кандидатів.

При доборі кандидатів, яких Комісія повноважна рекомендувати для призначення на посаду судді, висуваються крім вказаних у ч. 3 ст. 127 Конституції та чч. 1, 2 ст. 64 Закону вимоги, встановлені й іншими положеннями Закону.

КСУ в Рішенні №3-рп/2011 наголосив: «Професійні судді виконують конституційну функцію – здійснення правосуддя, чим обумовлений їх спеціальний правовий статус. При його визначенні законодавець повноважний установлювати спеціальні вимоги для зайняття таких посад».

Відповідно до Закону кандидат повинен пройти анонімне тестування (іспит) з метою виявлення рівня його загальних теоретичних знань, спеціальну перевірку (ч. 1 ст. 68), спеціальну підготовку (навчання) (ст. 69) та скласти кваліфікаційний іспит (ст. 70), який є атестуванням особи, яка пройшла спеціальну підготовку і виявила бажання бути рекомендованою для призначення на посаду судді, і полягає у виявленні належних теоретичних знань та рівня професійної підготовки кандидата, ступеня його готовності здійснювати правосуддя з питань юрисдикції відповідного суду, а також особистих і моральних якостей кандидата.

Стаття 70 Закону кореспондується зі ст. 55 цього Закону, яка передбачає набуття повноважень судді особою, вперше призначеною на цю посаду, тільки після складення присяги, відповідно до якої суддя зобов'язаний дотримуватися

> *Чи можуть вимоги до кандидата на посаду судді встановлюватись іншими нормативно-правовими актами, крім Конституції і законів України; чи є вичерпним перелік вимог до кандидата на посаду судді, встановлений положеннями Конституції та Закону «Про судоустрій і статус суддів»; чи є певні особисті чи морально-етичні якості кандидата на посаду судді підставою для усунення цієї особи від участі у доборі кандидатів на посаду судді*

морально-етичних принципів поведінки судді, не вчиняти дій, що порочать звання судді та принижують авторитет судової влади.

Аналіз ч. 2 ст. 70 Закону в системному зв'язку зі ст. 66, 68, 71, 91 цього Закону дає підстави для висновку, що Закон пов'язує виявлення особистих і моральних якостей кандидатів з проведенням добору та їх призначенням на посаду судді вперше.

КСУ вважає, що ці повноваження Комісії не обмежені строками чи стадіями проходження кандидатом процедури добору і призначення на посаду судді, тобто Комісія повноважна виявляти особисті й моральні якості кандидата як під час складення ним кваліфікаційного іспиту, так і протягом строку перебування кандидата в резерві на заміщення вакантних посад суддів, у тому числі й під час вирішення питання про рекомендацію кандидата – переможця конкурсу на зайняття посади судді.

Таким чином, правовий механізм добору кандидатів, установлений Законом, забезпечує об'єктивне оцінювання не лише їх професійних, але й особистих і моральних якостей.

Врегулювання передбаченого Законом порядку набуття

статусу судді узгоджується з вимогами міжнародних актів. Так, у Європейській хартії про Закон «Про статус суддів» від 10.07.1998 р. зазначено, що «закон встановлює обставини, за яких попередня діяльність кандидата або ж діяльність його близьких родичів із причин законних об'єктивних сумнівів, породжуваних такою діяльністю, щодо неупередженості та незалежності цього кандидата може бути перешкодою для призначення його на посаду судді». У п. 10 Основних принципів незалежності судових органів, схвалених резолюціями 40/32 та 40/146 Генеральної Асамблеї ООН від 29.11.1985 р. та 13.12.1985 р., закріплено, що особи, відібрані для судових посад, повинні мати високі моральні якості і здібності, а також відповідну добору кваліфікацію в галузі права. У Бангалорських принципах поведінки суддів від 19.05.2006 р., схвалених Резолюцією Економічної та Соціальної Ради ООН 27.07.2006 р. №2006/23, зазначено, що довіра суспільства до судової системи, а також до авторитету судової системи в питаннях моралі, чесності та непідкупності судових органів посідає першочергове місце в сучасному демократичному суспільстві.

Суд вирішив

1. В аспекті питань, порушених у конституційному зверненні, положення:

- ч. 3 ст. 127 Конституції України у системному зв'язку з п. 14 ч. 1 її ст. 92 слід розуміти так, що вичерпний перелік вимог до осіб, які виявили бажання стати суддею, та до кандидатів на посаду судді встановлюється виключно Конституцією та законами України;
- ст. 65 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 07.07.2010 р. №2453-VI слід розуміти так, що під час проведення добору кандидатів на посаду судді до них висуваються вимоги, що передбачені ч. 3 ст. 127 Конституції України, чч. 1, 2 ст. 64 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» від 07.07.2010 р. №2453-VI, іншими положеннями цього Закону, зокрема ст. 70 щодо виявлення особистих і моральних якостей кандидатів на посаду судді, оцінка яких Комісією може бути підставою для відмови у наданні рекомендації про призначення кандидатів на посаду судді.

2. Рішення КСУ є обов'язковим до виконання на території України, остаточним і не може бути оскаржене

Ви володієте інформацією і бажаєте нею поділитися з колегами? Опублікуйте Ваші матеріали на сторінках газети «Правовий тиждень»!

Судові рішення та їх коментарі, узагальнення судової практики та аналітичні статті надсилайте на адресу редакції:

02140, м. Київ, вул. Гмирі, 2, оф. 17 або електронною поштою: gazeta@legalweekly.com.ua

Правовий тиждень
щотижнева інформаційно-правова газета

Медіапідтримка розвитку Вашого бізнесу!

Найвигідніша пропозиція на ринку юридичних ЗМІ!

Шановні колеги!
Пропонуємо Вам взаємовигідне співробітництво, яке допоможе залучити нових клієнтів до Вашої юридичної компанії, а також надасть можливість виділитися серед фірм-конкурентів. Сьогодні редакцією розроблена та затверджена спеціальна програма співробітництва з юрфірмами, яка дозволить Вам вигідно позиціонувати себе на сучасному ринку правових послуг. Програма включає в себе три пакети послуг

Пакет «Мінімальний»

1.Розміщення 20 новин юридичної компанії в рубриці «Новини юрфірм» розміром до 1000 знаків + лого + фото.
2.Розміщення 20 новин юридичної компанії на офіційному сайті газети www.legalweekly.com.ua.
3.Розміщення логотипу та інформації про фірму на офіційному сайті газети www.legalweekly.com.ua в рубриці «Наші партнери».
4. Проведення фотосесії офісу один раз на період дії пакету.

Ціна пакета: 5600,00 грн. без ПДВ.

Пакет «Оптимальний»

1.Інтерв'ю з керівником юрфірми, розміщене на кольоровій шпальті.
2.Розміщення 5 новин юридичної компанії в рубриці «Новини юрфірм» розміром до 1000 знаків + лого + фото.
3.Розміщення 10 новин юридичної компанії на офіційному сайті газети www.legalweekly.com.ua.
4.Розміщення логотипу та інформації про фірму на офіційному сайті газети www.legalweekly.com.ua в рубриці «Наші партнери».
5. Проведення фотосесії офісу один раз на період дії пакету.

Ціна пакета: 6400,00 грн. без ПДВ.

Пакет «Максимальний»

1.Інтерв'ю з керівником юрфірми, розміщене на кольоровій шпальті.
2.Розміщення 4 кольорових рекламних макетів розміром ½ шпальти.
3.Розміщення 5 новин юридичної компанії в рубриці «Новини юрфірм» розміром до 1000 знаків + лого + фото.
4.Розміщення 10 новин юридичної компанії на офіційному сайті газети www.legalweekly.com.ua.
5.Розміщення логотипу та інформації про фірму на офіційному сайті газети www.legalweekly.com.ua в рубриці «Наші партнери».
6. Проведення фотосесії офісу один раз на період дії пакету.

Ціна пакета: 9200,00 грн. без ПДВ.

Контакти редакції: 02140, м. Київ, вул. Бориса Гмирі, 2, оф. 17. **Тел./факс:** (044)219-27-17. **e-mail:** gazeta@legalweekly.com.ua

*Період дії пакетів - 1 рік з моменту оплати.

Вартість розміщення банерної реклами на юридичному порталі www.legalweekly.com.ua

Правовий тиждень
щотижнева інформаційно-правова газета

Найменування	Розмір, pixels	Описання	Вартість на тиждень, 100% показів (грн.)	Вартість на місяць, 100% показів (грн.)
Топ-банер (Хедер)	722*80	Це банер, розміщений у шапці сайту. Даний вид банеру має максимальну клікабельність, а відповідно - найбільш ефективний.	250,00	800,00
Бокові верхні банера	240*80	Можуть розміщуватись як у всіх розділах так і в окремих; проглядаються без необхідності прокрутки сторінки.	150,00	500,00
Бокові нижні банери	240*350	Можуть розміщуватись як у всіх розділах так і в окремих; проглядаються при першій прокрутці сторінки.	150,00	500,00
Бокові нижні банери	240*150	Можуть розміщуватись як у всіх розділах так і в окремих; проглядаються при першій прокрутці сторінки.	100,00	350,00
Логотип компанії	240*100	Логотип компанії розміщується на головній сторінці в рубриці «Юридичні фірми України» з посиланням на сайт компанії.	---	100,00

** Мінімальний термін розміщення банерної реклами – 1 тиждень*
*** При узгодженні з менеджером Ви маєте можливість вибрати будь-яке інше місце розташування Вашого банеру.*

Знижки:

- 10% - замовникам при замовленні рекламної кампанії строком більш ніж 2 місяці
- 10-20% - рекламним агентствам
- знижки сумуються

З питань бронювання площі та замовлення реклами на Legalweekly.com.ua звертайтесь до Шкарупи Дмитра
e-mail: dima@legalweekly.com.ua | тел. +38 044 219-2717

Запрошуємо до участі!

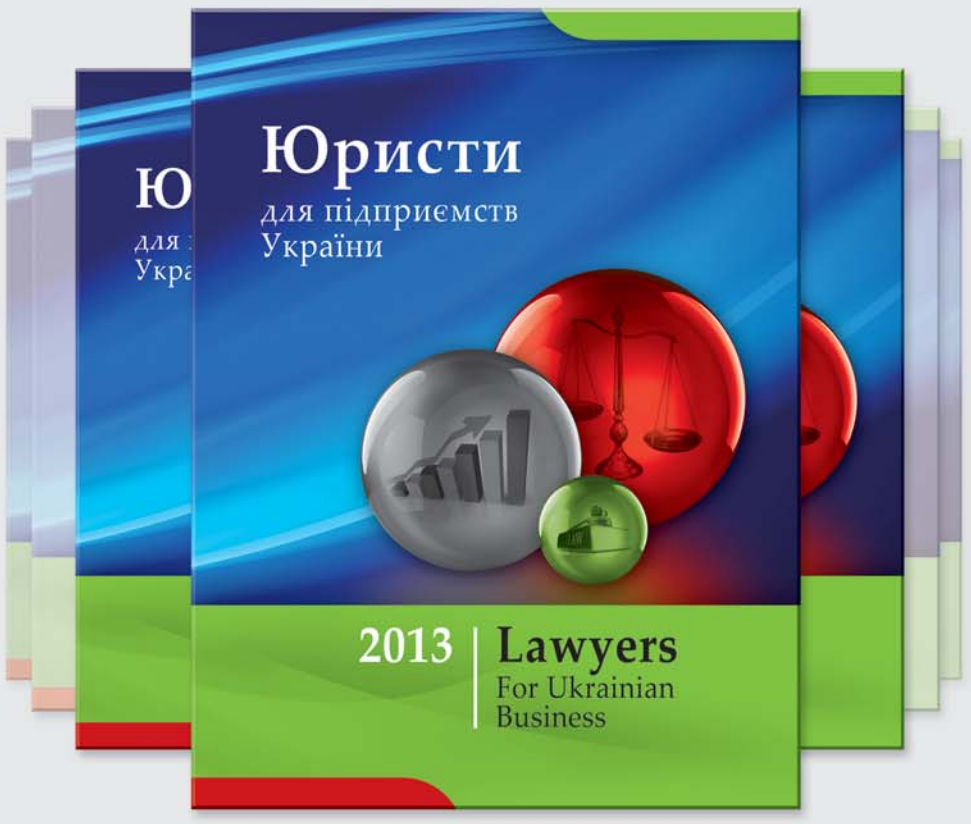

«Юристи для підприємств України 2013» – це всеукраїнський довідник, який містить повну інформацію українською та англійською мовами про юридичні компанії, приватних адвокатів та нотаріусів, що практикують на території України.

(044) 219-27-17 www.legalweekly.com.ua gazeta@legalweekly.com.ua

Чекайте у вересні!

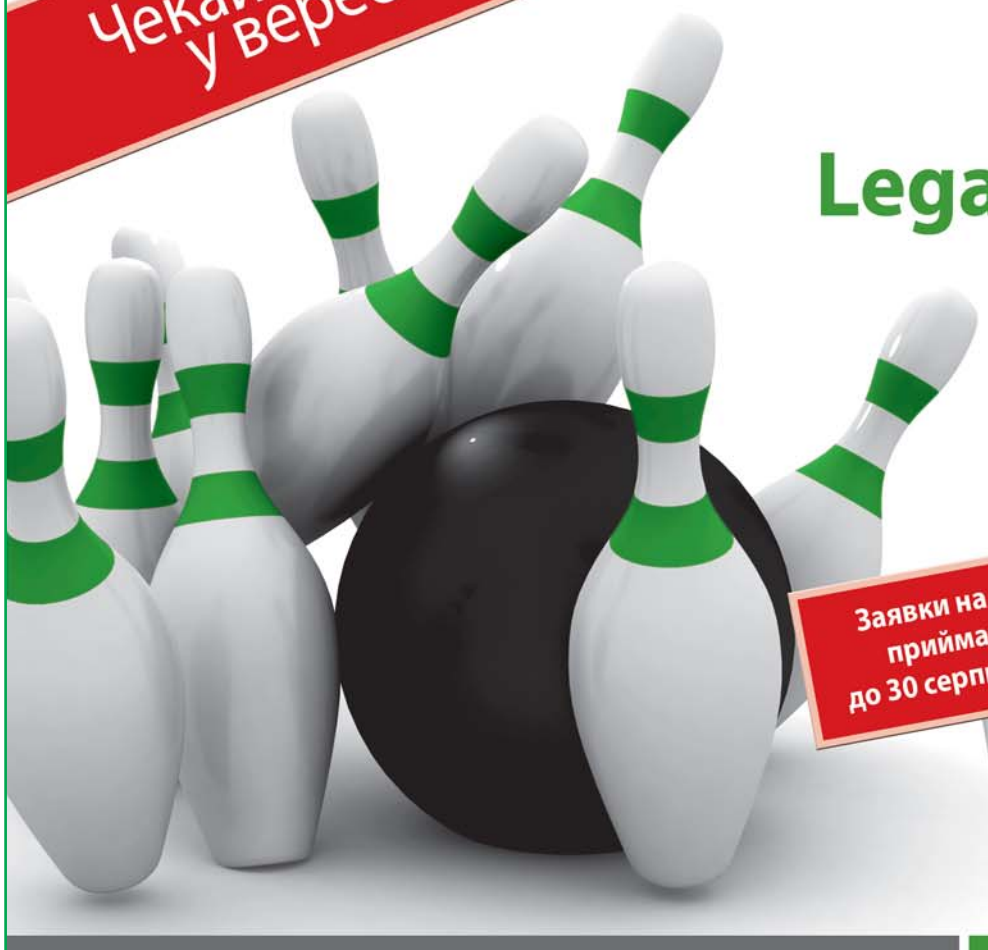

П'ятий відкритий турнір серед юристів

Legalweekly Bowling Cup

Місце проведення:
уточнюється в залежності від кількості учасників

Організатори:
газета **«Правовий тиждень»**
та видавництво **«Юридичний світ»**

Медіа-партнери:
журнал **«Адвокат бухгалтера»**,
інтернет-портал **«Конфлікти та закони»**, www.k-z.kiev.ua,
система «МЕГА-НАУ»

Гарантуємо Вам приємно проведений час у колі колег та друзів. Бажаємо Вам побільше страйків!

За додатковою інформацією звертайтесь в Оргкомітет
Тел. +38 044 219-2717
gazeta@legalweekly.com.ua
www.legalweekly.com.ua
Контактна особа – Даценко Ксенія

www.legalweekly.com.ua

»Правовий тиждень» / Щотижнева інформаційно-правова газета / **Передплатний індекс: 96070** /Реєстраційне свідоцтво КВ №11467-340Р від 7 липня 2006 р. Видається з 2006 р.
Засновник та видавець: ТОВ «Юридичний світ», 02140, м. Київ, вул. Гмирі, 2, оф. 17, тел./факс (044) 219-27-17, e-mail: gazeta@legalweekly.com.ua
Головний редактор: Ксенія Даценко.
Літературний редактор: Тетяна Мачинська. **Верстка:** Роман Родак. **Фото**: Андрій Товстиженко. **Відділ реалізації та реклами:** Дмитро Шкарупа.

Редакційна політика: Матеріали, що надаються для опублікування, мають бути ексклюзивними й не публікуватися в інших виданнях. Опубліковані статті відображають погляд автора, який може не співпадати з позицією редакції. Матеріали не рецензуються та не повертаються, редакція залишає за собою право редагування будь-яких матеріалів, що надійшли на її адресу. Дизайнерські ідеї оформлення, стиль та зміст є об'єктом авторського права та охороняються законом. Передрук статей та інше їх використання можливе лише з письмового дозволу видавця. Рекламні матеріали надає рекламодавець, який несе відповідальність за їх достовірність.

Підписано до друку **24.06.2013 р.** Газету надруковано в ВД «АДЕФ-Україна», м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 32, оф. 40А. Замовлення № ___. Наклад 6000 прим. Ціна договірна.